

24. ČÍSLO / IV. ROČNÍK

5,- Kč (6,- Sk)

16. ČERVNA 1996

Z obsahu:

Neposkvrněné Početí

Jan Pavel II. při
generální audienci
29. května 1996.

– strana 2 –

Svatý Antonín Paduánský

Bylo mu teprve
36 let, když zemřel,
ale i za tak krátký
život si získal srdce
křesťanů, a to nejen
svých současníků.

– strana 4 –

Nepřemohou ji!

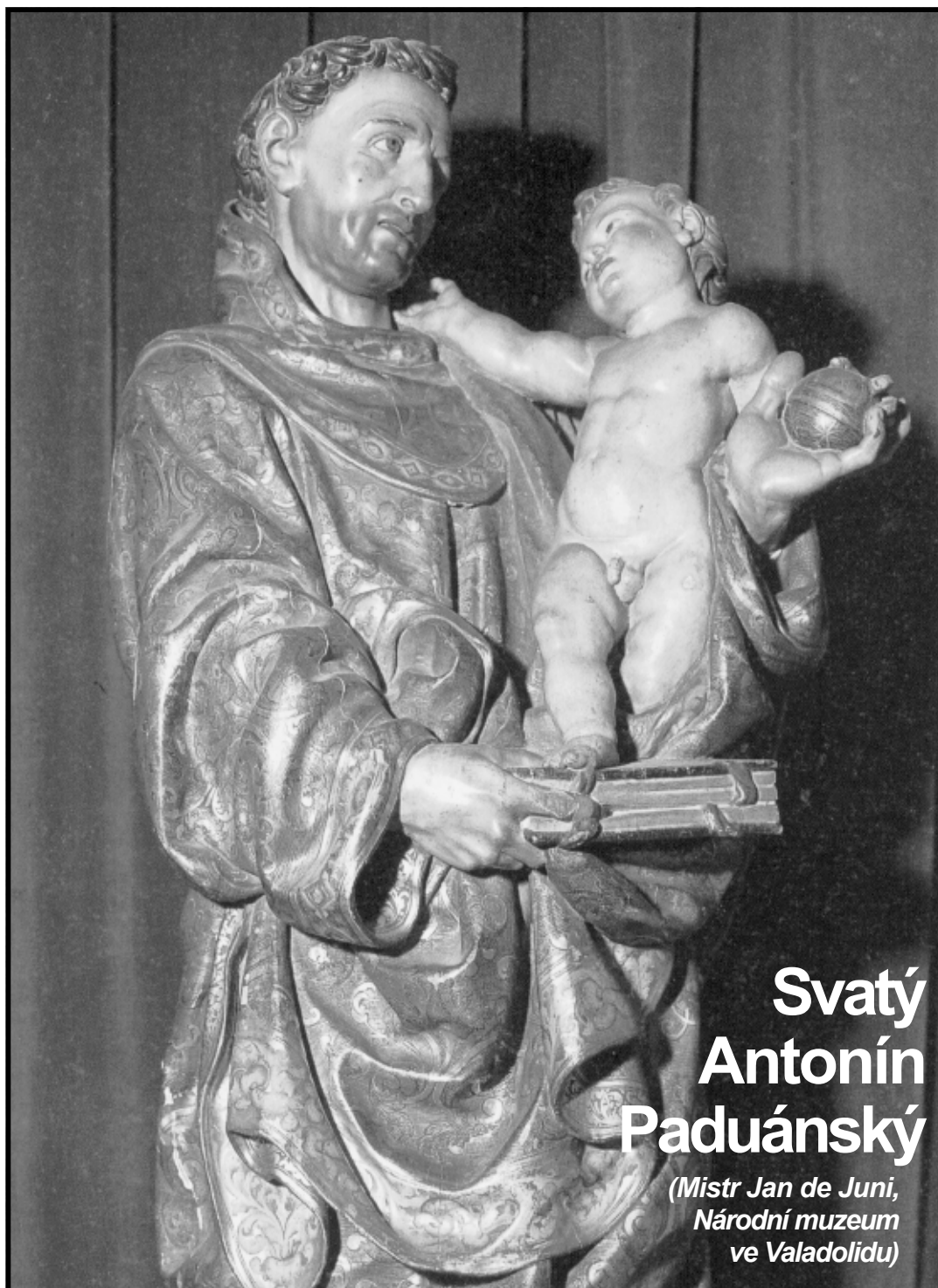
Eucharistie a Mado-
na zachrání Církev –
prorocký sen Dona
Boska o dvou
sloupech.

– strana 6 –

Kdo to rozprostírá sít?

Milování, nevěřte
hned každému
duchu, nýbrž zkou-
mejte duchy, neboť
mnoho lživých
proroků vyšlo do
světa ... (1 J 4, 1)

– strana 10 –

Svatý Antonín Paduánský

(Mistr Jan de Juni,
Národní muzeum
ve Valadolidu)

Neposkvrněné Početí

Čtení: Gen 3,14–15 1. V doktrinální úvaze Východní církve byl výraz „plná milosti“ už od 6. století vysvětlován ve smyslu mimořádné svatosti, kterou je Maria naplněna ve své celé existenci. Ona tak zahajuje nové stvoření.

Vedle Lukášova vyprávění o Zvěstování, tradice a učitelský úřad určily v tak zvaném protoevangelium (Gen 3,15) biblický pramen pravdy o Mariině neposkvrněném početí. Tento text inspiroval počínaje starobylým latinským překladem: „Ona ti rozdrť hlavu“ mnoho obrazů a soch Neposkvrněné, jak zašlapuje hada svou nohou.

Už dříve jsme připomněli, že tento překlad neodpovídá hebrejskému textu, v němž hlavu hada nedrtí žena, nýbrž její potomstvo, její potomek. Tento text tedy nepřikládá Marii vítězství nad satanem, nýbrž jejímu Synu. Protože však biblické pojetí klade hlubokou solidaritu mezi rodiče a jeho potomka, je ve shodě s původním smyslem úryvku zobrazování Neposkvrněné, která drtí hada, ne vlastní mocí, nýbrž milostí Syna.

Maria je vyňata z nadvlády jakéhokoliv hříchu.

2. Tentýž biblický text kromě toho vyhledává nepřítelství mezi ženou a jejím potomstvem na jedné straně a hadem a jeho potomstvem na druhé. Jde o nepřítelství, které Bůh výslovně stanovil, a nabývá mimořádného významu, uvažujeme-li o problému osobní svatosti Panny Marie. Aby byla nesmiřitelnou nepřítelkyní hada a jeho potomstva, musela být vyňata z nadvlády jakéhokoliv hříchu. A to už od prvního okamžiku své existence.

Pius XII. v encyklice Fulgens corona, zveřejněné v roce 1953 na památku stého výročí definování pravdy víry o Neposkvrněném Početí, takto argumentuje: „Kdyby nejblahoslavenější Panna Maria byla v určité chvíli zbave-

na božské milosti, protože by byla bývala nakažena při svém početí dědičnou poskvrnou hříchu, pak by už mezi ní a hadem nebylo ono věčné nepřítelství – aspoň v této době, jakkoliv krátké – o němž se mluví v prvotní tradici až po slavnostní prohlášení Neposkvrněného Početí, ale spíše jistě ztročeno“ (AAS 45/1953/579).

Tajemství Neposkvrněného Početí je nejvýznamnějším důsledkem Ježíšova vykupitelského díla.

Absolutní nepřítelství, které Bůh stanovil mezi ženou a satanem, požaduje tedy u Marie neposkvrněné početí, to je naprostou bezhříšnost již od počátku života. Mariin Syn dobyl definitivní vítězství nad satanem a jeho Matka se z něho těšila již předem tím, že ji uchránil od hříchu. Proto jí Syn udělil moc odporovat ďáblu, a tak v tajemství Neposkvrněného Početí uskutečnil nejvýznamnější důsledek svého vykupitelského díla.

3. Titul „plná milosti“ a protoevangelium upoutávají naši pozornost na Mariinu zvláštní svatost a na to, že byla zcela vyňata ze satanova vlivu, a v jedinečné výsadě, kterou Pán udělil Marii, dávají vytyčit počátek nového řádu, jenž je plodem přátelství s Bohem, a který proto zahrnuje hluboké nepřítelství mezi hadem a lidmi.

Jako biblické svědectví ve prospěch Mariina neposkvrněného početí se často uvádí i 12. kapitola z knihy Zjevení, v níž se mluví o „ženě oděné sluncem“ (12,1). Současná exegeze spíše vidí v této ženě společenství Božího lidu, které v bolestech

rodí vzkříšeného Mesiáše. Avšak vedle kolektivního výkladu text naznačuje individuální výklad tvrzením: „Porodila dítě, syna, který má železnou berlou pást všechny národy“ (12,5). Připouští se tak jisté ztotožnění ženy oděné sluncem s Marií, ženou, která porodila Mesiáše. Žena – komunita je totiž líčena rysy ženy – Ježíšovy Matky.

Žena je charakterizována svým mateřstvím – „byla těhotná a křičela v bolestech, neboť přišla její hodina“ (12,2). Tato poznámka odkazuje na Ježíšovu Matku pod křížem (sr. Jan 19,25), kde se podílil s duší probodenou mečem (sr. Lk 2,35) na bolestném porodu společenství učedníků. Navzdory svému utrpení je „oděná sluncem“, nese totiž odlesk božské záře a objevuje se jako „veliké znamení“ snubního vztahu mezi Bohem a jeho lidem.

Žena oděná sluncem představuje svatost církve, která se plně uskutečňuje ve Svaté Panně.

Tyto obrazy, i když přímo nepoukazují na výsadu Neposkvrněného Početí, se mohou vykládat jako výraz láskyplné péče Otce, který zahrnuje Marii Kristovou milostí a září Ducha.

Knih Zjevení konečně vyzývá, abychom zvláště uznali církevní dimenzi Mariiny osobnosti: žena oděná sluncem představuje svatost církve, která se plně uskutečňuje ve Svaté Panně podle zvláštní milosti.

4. Biblickým tvrzením, na které se odvolává tradice a učitelský úřad jako na základy učení o Neposkvrněném Početí, zdánlivě odporují biblické texty, které prohlašují všeobecnost hříchu.

Starý zákon mluví o hříšné nákaze, kterou je postížen každý „narozený z ženy“ (Ž 51, 7; Job 14,2). V Novém zákoně apoštol Pavel prohlašuje, že Adamovou

vinou „všichni zhřešili“ a že „provinění jediného člověka přineslo odsouzení všem lidem“ (Řím 5,12.18). A tedy jak připomíná Katechismus katolické církve, prvotní hřích zasáhl lidskou přirozenost, která je tedy „v padlém stavu“. Hřích se tedy předává „plozením celému lidstvu, to je předáváním lidské přirozenosti zbavené prvotní svatosti a spravedlnosti“ (č. 404). Pavel však připouští, že tento všeobecný zákon má výjimku: Krista „Toho, který nepoznal hřích“ (2 Kor 5,21) a tak mohl učinit, aby se rozhojnila milost „tam, kde se rozhojnil hřích“ (Řím 5,20).

Maria, nová Eva nepoznala hřích, a tak byla schopnější spolupracovat na vykoupení.

Tato tvrzení nevedou nutně k závěru, že Maria je zahrnuta do hříšného lidstva. Pavlovo srovnání mezi Adamem a Kristem je doplněno přirovnáním Evy a Marie: významná úloha ženy v dramatu hříchu a stejně významná při vykoupení lidstva.

Svatý Irenej představuje Marii jako novou Evu, která svou vírou a svou poslušností vyvážila nevěru a neposlušnost Evy. Ekonomie spásy vyžaduje, aby v této úloze nebyl žádný hřích. Slušelo se, aby jako Kristus, nový Adam, tak i Maria, nová Eva, nepoznala hřích, a tak byla schopnější spolupracovat na vykoupení.

Hřích, který zaplavuje jako povodeň lidstvo, se zastaví před Vykupitelem a jeho věrnou spolupracovníci. S podstatným rozdílem: Kristus je svatý v síle milosti, která v jeho lidství vyvěrá z božské Osoby; Maria je celá svatá v síle milosti, kterou dostala pro zásluhy Spasitele.

Nakonec Svätý otec pozdravil poutníky z Prahy, Ostravy, Senátarova a ze Střebra a připomněl jim svatou Zdislavu.

Josef Koláček, SJ

Liturgická čtení

1. čtení Ex 19,2-6a

Když přišli synové Izraele na sinajskou poušť, utábořili se na poušti. Izrael se tam utábořil před horou.

Mojžíš vystoupil k Bohu a Hospodin na něj zavolal s hory: „Tak řekneš Jakubovu domu a oznámíš synům Izraele: Sami jste viděli, co jsem udělal Egyptanům, jak jsem vás nesl na orlích křídlech a dovedl vás k sobě.

Nuže, budete-li mě skutečně poslouchat a mou smlouvu zachovávat, budete mým vlastnictvím mezi všemi národy, neboť mně patří celá země. Budete mi královstvím kněžím a svatým lidem.“

2. čtení Řím 5,6-11

Bratří!

Kristus v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť sotva kdo položí život za spravedlivého – možná za dobrého se ještě někdo umířit odhodlá. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníky. Tím spíše tedy budeme zachráněni skrze něho od hněvu teď, když jsme ospravedlněni jeho krví. Neboť jestliže jsme byli s Bohem usmířeni smrtí jeho Syna v době, kdy jsme s ním byli ještě znepřáteleni, tím spíše – po usmíření – budeme zachráněni jeho životem. Ba ještě více! Smíme se i chlubit Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, protože skrze něho se nám nyní dostalo usmíření.

Evangelium Mt 9,36-10,8

Když Ježíš viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tu řekl svým učedníkům: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň!“

Potom si zavolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vyháněli a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu. Jména těch dvanácti apoštolů jsou tato: první Šimon, zvaný Petr, a jeho bratr Ondřej, Jakub, syn Zebedeův, a jeho bratr Jan, Filip a Bartoloměj, Tomáš a celník Matouš, Jakub, syn Alfeův, a Tadeáš, Šimon Kananejský a Jidáš Iškariotský, který ho pak zradil.

Těchto dvanáct Ježíš poslal a přikázal jim: „Mezi pohany nechodte a do žádného samaršského města nevcházejte. Raději jděte k ztraceným ovcím z domu izraelského. Jděte a hlásejte: „Přiblížilo se nebeské království.“ Uzdravujte nemocné, probouzejte k životu mrtvé, očišťujte malomocné, vyhánějte zlé duchy. Z darmo jste dostali, zadarmo dávejte.“

Myšlenka na neděli

OVCE BEZ PASTÝŘŮ

Zamyšlení nad úryvkem Mt 9,36-38; 10,1-8

Žeň je velká, dělníků málo

Vyprav se opět za Ježíšem. Když se ti může dostat té milosti, že budeš u něho a staneš se svědkem jeho působení, nelituj žádné námahy. Podívej se na ty nepřehledné zástupy, které zdaleka široka přišly za Ježíšem. Nebylo jim líto kráčet po neschůdných cestách dlouhé hodiny a přemáhat vytrvale a trpělivě překážky i námahu, jen aby se dostaly do Ježíšovy blízkosti. Ježíš vidí nejen to, jak jsou utrmácení, vysílení a skleslí, vidí i jejich vnitřní opuštěnost, hlad a zoufalství a hledá, jak by jim pomohl.

Ježíšovo srdce je pohledem na ně hluboce dojata. Vidí za těmito zástupy i ty další nekončící řady těch, kteří budou bloudit jako ovce bez pastýře. Budou potřebovat někoho, kdo by se jich ujal, kdo by cítil soucit s lidskou bídou tak jako On, kdo by je oslovoval a ošetřil jednoho každého z nich. Kolik tu je a kolik tu teprve bude práce! Těch, kteří jsou ochotni přijmout Ježíšovo poslání, je zatím jen dvanáct, a z toho jeden selže. Co se tu dá dělat?

Východisko vidí Ježíš především v modlitbě. *Proste Pána žně!* Začátek každého pastoračního působení je v modlitbě. Dříve, než řekne svým nejvěrnějším: *Jděte a kažte*, vyzývá je, aby prosili Pána. Modlí se při tom i sami za sebe, neboť Hospodář potřebuje *dělníky*, kteří budou v **jeho** duchu a v **jeho** intencích pracovat na **jeho** poli. Ne pro sebe, ne podle svého, ale pro Pána a v zájmu těch utrmácených, vysílených a skleslých zástupů.

Popros Pána, aby probudil i v tvém srdci něco ze soucitu, který dal tak zřetelně najevo. Připoj se k prosbám o tolik potřebné dělníky. Budeš-li to se svým soucitěm a se svou prosbou myslet upřímně, měl bys ujistit Pána žně, že se nebudeš vyhýbat ani vymlouvat, bude-li zapotřebí nejen tvých modliteb, ale i tvého aktivního přispění. To bude teprve opravdové ovoce tvé modlitby, jestliže tě přivede k ochotě obětovat také něco z toho svého: něco ze svých představ, plánů, něco ze svého vlastnictví, pohodlí či času. Jestliže ti to připadá těžké, pokus se, aby tvůj pohled na potřeby strádajících zástupů nebyl jen náhodný a ojedinelý; zvykej si trvale porovnávat svou

hmotnou i duchovní situaci se stavem těch, jimž se dostává sotva zlomek toho, co tobě. Snaž se přitom, aby i tvé děti soustavně sdílely a prožívaly s tebou a na základě tvého příkladu opravdový soucit s potřebnými.

Přečti si poznovu těch prvních dvanáct jmen. Pán je posílá a oni jdou, protože si jej zamilovali. Nikdo z nich ještě před nedávnem nemyslel vůbec na to, že by měl být hlasatelem radostné zvěsti. Přišlo to tak nečekaně. Přijali tento úkol a díky jejich ochotě a obětavosti se nakonec až k tobě dostala radostná zvěst evangelia. Uvědom si, že sami ani nejsme schopni docenit význam úkolu, ke kterému nás povolává Bůh. Cím je ve srovnání s ním jakýkoliv okamžitý prospěch, který se tak rád zviditelňuje a prosazuje, a to na úkor budoucího a dalekosáhlého dobra.

Cím těžší ti připadá takové rozhodování, tím naléhavější by měly být tvé prosby za ty, kterých se to týká. Nedostatek dělníků nezpůsobuje Pán žně, ale ti, kteří váhají a nechtějí slyšet. Není se ovšem čemu divit. To, co po nich Ježíš chce a co jim za to nabízí, je tak diametrálně odlišné od všeho, s čím přichází svět. *Z darmo jste dostali, zadarmo dejte!* Takovou změnu smýšlení požaduje ten, kdo volá dělníky na své pole. Nebudou zde podnikat, zvyšovat zisky ani budovat svou kariéru a popularitu, ale budou nezištně rozdávat z Božích darů, které jim Pán svěří, aby je nesli *ztraceným ovcím*, vraceli jim tak zdraví a život a *vysvobodili je z moci Zlého*. Mají ohlašovat příchod Božího království nejen svým slovem, ale celým způsobem svého života. Nemohou zvěstovat království, které je jim cizí. Jeho hodnoty a jeho zákony musí nejdříve dokonale zavládnout i v jejich srdci.

Co se stane, jestliže Bůh zavolá jménem tebe? Chceš předem vyloučit možnost *opustit všechno a jít za Ním?*

Co když najednou povolá tvoje dítě? Odmitáš, nebo připouštíš, že by jeho jméno mělo být připsáno do seznamu *dělníků či dělnic?* Jsi připraven při takovém rozhodování nedělat nátlak ani nebýt překážkou a mít na zřeteli nejen sebe a své perspektivy, ale i zoufalou situaci těch, kteří již jsou a kteří ve stále rostoucím počtu budou *jako ovce bez pastýře?*

„Pane, ty jsi síla všech, kdo v tebe doufají. Nepřestávej nám pomáhat svou milostí, abychom plnili tvou vůli.“ (Ze vstupní modlitby).

Bratr Amadeus

Sv. Antonín Paduánský

Když sektáři viděli ten div, hnulo se jejich srdce, padli mu k nohám, naslouchali pozorně, až je všechny opět přivedl k pravému Bohu.

Málokterý světec se těšil takové popularitě jako svatý Antonín. Je uctíván po všech kontinentech, ačkoliv se o jeho skutečném životě ví docela málo. Jisté je, že nebyl Ital, ale Portugalec, který přišel do Padovy teprve nedlouho před svou smrtí. Narodil se r. 1195 v šlechtické rodině v Lisabonu. Jako patnáctiletý odešel k augustiniánům, ale záhy přešel k františkánům, kde se dával větší důraz na důsledné následování Krista než na výstavbu teologických systémů. Jeho pokus evangelizovat muslimy v Africe skončil nezdarem, protože Antonín nesnášel africké podnebí. Při návratu se zastavil na Sicílii, kde začal působit jako putovní kazatel. Přitahoval k sobě tak velké zástupy, že kostely nestačily a musel promlouvat pod širým nebem. Na samém konci svého života se prý ubytoval v koruně ořechovníku a odtud kázal přichozím. Dodnes stojí nedaleko Padovy kostel sv. Antonína v Ořechu. Jeho kázání byla jedno-

duchá, ale velmi kritická. Především se obracel proti lakomcům, jimž „špinavé peníze“ zatvrdily srdce. Kritizoval také panovačné a zbohatlé církevní preláty. Jako kazatel proti kacířům působil v Horní Itálii a Francii.

Spoléhal na sílu svých argumentů a na vlastní příklad skromného života. To, co radil posluchačům, sám praktikoval. „Správně káže ten, kdo svým jednáním potvrzuje to, co ústy hlásá... Když hovoří jen ústa, ale nikoliv kazatelův život, nemůže ze skály vytrysknout ani kapička vody.“

Nepřekvapuje proto, že jeho spolubratři jej prosili, aby je vyučoval v kazatelství a ve studiu Písma. Sv. František, ačkoliv sám si teologů vážil, zakazoval svým bratřím studium, aby se vyhnuli nebezpečí dlouhého teoretizování a nafoukanosti. Antonína však požádal o tuto službu. A tak vyučoval v Arles, Toulouse, Montpelliere, v Bologni a v Padově.

Byl zvolen také provinciálem hornoitalské provincie, ale to už byly jeho síly u konce. Do Pa-

K nejoblíbenějším historkám o sv. Antonínovi patří jeho kázání rybám. Ve městě Rimini na italském adriatickém pobřeží se sv. Antonín marně pokoušel po celý den přesvědčit sektáře. Zůstali velmi zatvrzelí a nakonec ho odmítli vůbec poslouchat. Zklamán odešel na mořský břeh a začal vyprávět rybám to, co sektáři nechtěli slyšet. Vypráví se, že ryby se seřadily u břehu a naslouchaly. Antonín jim řekl: „Vy, moje sestry, vy jste zavázány svému Stvořiteli velikým díkem za všechno, čím vás obdařil. Dal vám tak vznešený živel za příbytek, máte k dispozici sladkou i slanou vodu, připravil vám tolik skryšší, kam se můžete uchýlit při bouři a vlnobití. Opatřuje vám stravu.“ Rybí hlavy i hlavičky dávaly najevo své porozumění a chválily tak Boha, jak mohly. Antonín se modlil: „Bud' pochválen, věčný Bože, kterému ryby ve vodě vzdávají větší úctu než lidé.“

dovy ještě jednou přišly zástupy z širokého okolí, aby slyšely jeho každodenní postní kázání. Mladí mužové mu museli dělat osobní stráž, aby jej lidé nepřipravili o oděv, protože už za jeho života začal shánka po relikvích slavného světce.

13. června chodily zástupy dětí po Padově a provolávaly: „Il Santo è morto“ – „Světec zemřel“. Bylo mu teprve 36 let, ale i za tak krátký život si získal srdce křesťanů, a to nejen svých současníků.

Když ho dnes i osvícení skeptikové prosí, aby jim pomohl najít ztracené brýle, pak to snad není pověra, ale výraz důvěry k člověku, který přinesl na zem kousek nebe.

Celým jeho životem a jeho kázáními se táhne jedna vedoucí myšlenka: Spolehněte se plně na Krista, zůstaňte věrni evangeliu, pak neupadnete do bludu a posloužíte církvi.

„To je pravidlo našeho života: následovat chudobu a pokoru našeho Pána Ježíše Krista“
Kristián Feldmann

Bůh v nás!

*Ty mé vznešené tělo,
chráme Nejvyššího,
obydlí trojjediného
Boha,
domove Páně!
Jak nesmírné jsi
ve své pomíjivosti,
když jsi bylo vybráno,
abys Jej neslo,
bylo katedrálou,
svatostánkem,
nebem.*

*Samo omezené
neseš v sobě
Nekonečnost,
samo podrobeno
zákonu smrti
obsahuješ Nesmrtelnost,
samo pomíjivé,
a v tobě odpočívá
Věčnost.*

*Zavři okna i dveře!
Žádný hluk světa,
žádné vlnobití
jeho ustavičně
pulzujícího života!
Bud' pro mne
chrámem mlčení,
v němž mluví jen On,
bud' chrámem míru,
v němž On odpočívá,
chrámem samoty,
v němž se naše srdce
setkávají,
chrámem svatosti,
prozářeným Jeho
světlem,
chrámem ohně,
naplněným Jeho žářem,
stravovaným božským
plamenem.*

*Jak zcela jinak by
musel vypadat
náš život,
kdybychom dokázali
pochopit myšlenku:
„Bůh v nás“ v celé její
ohromující skutečnosti!*

Anetta di Rocca

Symposium o P. Šuránkovi

Symposium o Mons. ThDr. Antonínu Šuránkovi, ohlášené v našem časopise (Světlo 20/96, str. 13) se konalo v úterý 21. května 1996 v přednáškovém sále Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci.

Symposium o kněžské osobnosti nemohlo být zahájeno lépe než mší svatou. V seminární kapli ji téměř s 50 koncelebranty sloužil otec arcibiskup.

Symposia se zúčastnilo asi 120 osob, převážně kněží, většinou mladších, z obou moravských diecézí (brněnské vedl jejich generální vikář Mons. Jiří Mikulášek), bohoslovci, několik řeholních sester a menší počet zaangažovaných laiků (opět převážně mladších) z Ostrožské Lhoty, rodiště P. Šuránka. Shromáždění předsedal olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner, rektor kněžského semináře Mons. Milán Kouba, biskup královéhradecký Mons. Karel Otčenášek, opat želivský Dr. Vít Tajovský OPraem., postulátor z římské kongregace pro svatořečení Mons. Josef Laštovica a generální vikář arcibiskupa olomouckého Mons. Erich Pepřík.

Úvodní slovo v sále přednesl světící biskup Mons. Josef Hrdlička, jenž po vzoru P. Šuránka vyzval přítomné k zahajovací modlitbě. Celkem 13 řečníků (z toho 4 laici) přibližovalo s upřímným srdcem osobu P. Šuránka, jak ji poznali a jak ji stále chovají v úctě. Prezentovali ji přítomným jako kněze, který pokorně a vytrvale usiloval především ve vlastním nitru a vlastním životním stylem o naplňování ideálu Kristova kněze, obětujícího a obětovaného, a to s takovou intenzitou, že může být světlem, povzbuzením i výtčkou každému katolickému křesťanovi, především ovšem kněžím samotným.

Vnitřně klopotnou cestu P. Šuránka – zvláště od dětství

k oltáři – nám dal prožít Dr. Vojtěch Tkadlčík, P. Ferdinand Bílek – sám Šuránkuv nástupce – sestoupil do hlubin zodpovědnosti vychovatele kněžské generace, P. František Adamec představil P. Šuránka jako věrného pastýře bohoslovců rozprášených za války v Říši od norského Narviku až do Francie rozpálené sluncem i válkou. Spoluvězně P. Pavel Zíbal a biskup Mons. Otčenášek dali nahlédnout do cel i do kněžských srdcí v želivské internaci. Pan Bohumil Kresta nás s osobním pohnutím provedl v duchu s P. Šuránkem provozy štramberského lomu a vápenky, kde P. Šuránek sedm let žil, pracoval a ustavičně se modlil. S ing. Antonínem Malůškem jsme mohli žasnout nad Šuránkovým poustevničením i svěžím a podmanivým apoštolováním u Svatého Antonínka nad Blatnicí. V přednáškovém sále bylo cítit, jak s živým postupem hodin postupuje a zvedá se zájem o jeho svatost a láska k němu. Jeden ze strážců kaple nad Blatnicí, pan Slavomír Budař (v zastoupení nemocného P. Josefa Dvoroka), Dr. Bohuslav Eliáš CSc, P. Pavel Klimovič – paulán z Vranova u Brna a P. Gustav Riedl vyšperkovali mozaiku P. Antonína Šuránka, duchovního rádce, vůdce a zpovědníka, do krásy, na niž je nejkrásnější její pravdivost. Aspoň dvěma slokami prostínkové lidové písně o krásné bílé růži, která voní na Blatnické hoře, byla ta krása vyzpívána a trvaleji vložena do našich duší. Krásu Šuránkovy kněžské osobnosti umocnil pokorný, ale pravdivý projev P. Aloise Kotka, který shromažďováním materiálu o P. Šuránkovi vlastně rozvířil zájem a připravil širokou základnu k vytvoření barvi-

tého obrazu tohoto kněze pro dnešek. Myslím, že vystihl časovou potřebnost kněze – formátora druhých, který ustavičně a neodvolatelně formuje sebe. Knězem pro dnešek je ten, který je pro věčnost. Kněží jsou v nebezpečí stávat se pastoračními manažery (vedle přežívajícího nebezpečí stát se stavbyvedoucím). Ale království Boží se k lidem přibližuje, ujmá a pod vlivem Boží milosti roste ze srdcí obětníků, kteří sebe obětují Bohu.

Svým pastýřským slovem, modlitbou a požehnáním uzavřel symposium otec arcibiskup Jan Graubner.

Z projevů bude sestaven a vydán sborník a zvukový záznam.

Prožili jsme den osvěžující kněžské jednoty. Po závěru symposia a ještě na druhý den projevovali zvláště mladší kněží své uspokojení, radost a vděčnost. A bylo právě úterý, den svatého Antonína, který P. Šuránek rád zdůrazňoval. A bylo to 21. května 1996, v den prvního výročí svatořečení kněze Jana Sarkandra, který byl vzorem pro srdce Šuránkovo. Svatý Sarkander už svůj životní běh dokonal v největší slávě nebeské. Svatořečením od papeže Jana Pavla II. na neřídinském letišti doběhl i do nejvyšší oslavy na zemi. Odevzdal právě výroční den té slávy pochodeň svého živého svědectví, bolesti a slávy P. Antonínu Šuránkovi? Mons. Laštovica nám dodal chuti, abychom se za jeho svatořečení určitě modlili a na ně mysleli. A v květnu zvláště: skrze Marii k Pánu Ježíši – s našimi kněžími a rodinami.

*Svatá Pano,
Matko našeho Pána,
našeho božského Učitele,
božského pravzoru
vší svatosti, našeho božského
Vykupitele ze smrti a hříchu,
v němž nám Bůh zjevil svou
náklonnost k nám!*

*Velká byla tvoje víra
v Boží moc a slitovnost,
velká byla tvoje pokora,
velká tvoje trpělivost.*

*Boží zaslíbení
byla ti tím nejdražším,
Boží přikázání nejmilejším,
poslušnost byla tvou radostí.*

*Kěž by všichni lidé tak živě
věřili v Boha,
tak bezmezně mu důvěřovali,
tak neotřesitelně
snášeli utrpení,
tak věrně byli poslušní,
jako ty, Maria!*

*Ježši Kriste,
víra, naděje, poslušnost
a trpělivost tvé Matky
mi připomínají tvé putování
po této zemi.*

*Tvoje láska,
tvoje trpělivost,
tvoje svatost
je nejdokonalejším
obrazem nevyšší a nejlepší
Bytosti ...*

*Biskup Johann
Michael Sailer*

Hlavní pouť u svatého Antonínka nad Blatnicí bude letos v neděli 16. června v 10.15 hodin. V kapli bude odhalena pamětní deska P. Šuránkovi (po loňském obdobném aktu ve Štramberku.) Symposium pro širší veřejnost bude uspořádáno ve dnech 23.-24. srpna 1996 v Ostrožské Lhotě, okr. Uherské Hradiště. Bližší informace jsou na farních úřadech. Předběžně přihlášky pošlete do 31. května na adresu: ing. Antonín Malůšek, Kovářská 256, 687 23 Ostrožská Lhota.

—ep—

Nepřemohou ji!

Eucharistie a Madona zachrání Církev

Jsou sny, které odpovídají pravdě. Mezi prorockými sny Dona Boska je proslulý „sen o dvou sloupech“. Stručně si jej zopakujeme:

„Spatřil jsem na moři velikou bitvu; Petrova loď kormidlována papežem a doprovázená menšími loďkami musela čelit náporu množství jiných lodí, které se chystaly k bitvě s ní. Nepříznivý vítr a rozbouřená moře se zdály zvýhodňovat nepřátele. Avšak uprostřed moře jsem spatřil vynořovat se dva velmi vysoké sloupy: na jednom byla velká Hostie a na druhém, nižším, socha Neposkvrněné Panny – s nápisem ‚Pomocnice křesťanů‘.

Bitva je stále zuřivější. Papež se snaží v dešti ran nasměrovat loď mezi oba sloupy. Když jsou zbraně útočníků z velké části zničeny, *dochází k boji muže proti muži*. Papež je těžce raněn, ale znovu se zvedá; pak je raněn podruhé a umírá za jáсотu nepřátel. Nový papež, zvolený hned poté, se znovu chopí kormidla a podaří se mu dosáhnout obou sloupů a připoutat tam dvěma řetězy loď, která zůstává bez pohromy, zatímco nepřátelské lodě prchají, vzájemně se rozbíjejí a potápějí se.“

Tento sen způsobil zmatek a rozčilení u více než pěti set chlapců, shromážděných v máji r. 1862 – jako obvykle každý večer – kolem Don Boska. Teprve druhý den ráno jim Don Bosko vysvětlil smysl snu: Církev čekají těžká pronásledování a soužení; zbývají jen dva prostředky k záchraně: Eucharistie a Panna Maria, Pomocnice křesťanů.

Když pak byla v Turině postavena bazilika Panny Marie Pomocnice, nařídil: „Umístěte na průčelí tato dvě velká Mariina vítězství!...“ A opravdu na-

hoře na průčelí baziliky jsou z jedné strany andělé, kteří drží medailon s datem vítězství u Lepanta, ve kterém bylo modlitbou růžence zachráněno křesťanstvo z tureckého nebezpečí. Pius V. ustanovil svátek sv. růžence a Panně Marii udělil titul *Pomocnice křesťanů*. Maria a růženec: hle zbraně, které nám Pán ještě dnes dává proti dnešním nepřítelům. Na druhé straně průčelí anděl drží další medailon s datem budoucího vítězství, mnohem většího a cele mariánského: 19.

Zbytek data si doplníme my sami, až se uskuteční – ještě v tomto století. Tento sen nám připomíná to, co řekla Panna Maria ve Fatimě: „Moje Neposkvrněné Srdce bude triumfovat...“ a bude to přirozeně i triumf Ježíše eucharistického.

Vnitřní nepřátelé v útoku na loď Petrovu

Muž proti muži na Petrově lodi – držíme-li se slov Dona Boska – znamená útok vnitřních nepřátel, kteří během staletí způsobili Církvi vždycky mnohem více škody než všichni ostatní známí nepřátelé. Ukazují to hereze, schismata, pohoršení. Dnes se zdá, že mají jen jediný cíl; stává se poněkud stále zjevnějším: zasáhnout papeže a s ním jednotu údů Kristova těla. Malí a věrní synové Církve jsou voláni na pomoc Lodi-vođu, posilování dvěma nepřemožitelnými silami: Eucharistií a přímlovou Mariinou.

Je dobře vědět určité věci, abychom si uvědomili velké nebezpečí, které hrozí jednotě Církve, abychom uměli trpět

s papežem, abychom vysílali k Bohu neustálou modlitbu za něj – jako za Petra (Sk 12, 5) ve spojení s Pannou Marií. Vědět např., že referendum vyšlé z Rakouska (Volksbegehren, iniciativa skupiny „Církev, to jsme my“, srv. článek „Kdo to rozprostírá síť?“ (na str. 10) už proniklo do Německa, Itálie, Francie, Holandska a začalo se už propagovat u nás (P. K. v českém rozhlasu a v ČTD), časopis *Gestsemany* a na Slovensku (Listy č. 2). A ze všech stran se zdůrazňuje „kladný přístup biskupů“: kterých? Odpovědi na tuto dezinformaci je brož. „Reforma, nebo nové štěpení?“ z pera rakouského biskupa prof. Dr. A. Launa (*vydala MCM Olomouc, cena 9,- Kč*).

Je dobře vědět o knize německých teologů, kteří vyslovují zásadní nesouhlas s celým obsahem posledních encyklik *Veritatis splendor*, *Evangelium vitae* (*Evangelium života*) a s listem *Ordinatio sacerdotalis*, kteří popírají papežovu kompetenci stanovit morální normy a pokládají to, co napsal, za jeho osobní postoj (*L' Osservatore Romano* 9. 2. 1996).

Je dobře vědět, že se už na velkém veřejném shromáždění kněží a laiků začíná mluvit o schismatu a vytvoření národní církve (např. biskup Josef Imesch z Jolietu ve státě Illinois, USA)...

Je dobře vědět, jak francouzští biskupové padli do pastí médií, která ignorují celé učení Církve a vrhají se na ty dva detaily: prezervativ a pilulku...

Někdo namítne: Ale vždyť jde o dramatický problém, který se týká miliónů osob. Jak můžete říci, že není nutný dokument o tom?

Podívejte se, problém je v něčem jiném. **Nelze hlásat morálku dříve než víru.** Jaký

smysl má hovořit o morálních normách světa, který už ani nevěří v Boha? Je třeba znovu vyjít od slabikáře víry: Bůh, Kristus, Církev. A potom, když se probraly tyto věci, těm, kteří uvěří, se předloží mravní normy, které jsou důsledkem víry. Pravda, tyto normy jsou pochopitelné i normálním rozumem (podporovaným milostí): avšak je to ve světle víry, že člověk chápe lépe hodnoty, např. určitého způsobu sexuálního života.

Otázka: Je tedy třeba navrhnout čistotu i nemocným AIDS a těm, kteří jsou dokonce ženatí?

Odpověď: Čistota je ideál, ke kterému spějeme. Církev však zná obtíže a slabosti lidí a musí rozlišovat od situace k situaci. Tato rozlišování se však nedělají v dokumentech, kde nelze dělat nic jiného než stanovit zásady.

Otázka: A kde se tedy dělají?

Odpověď: Ve zpovědnici. Podívej se, my kněží musíme být neoblomní na kazatelně, ale plní pochopení ve zpovědnici. Ve vztahu k jednotlivcům se snažíme pochopit, pomáhat, odpustit...

Kompromis s hříchem je dílem satanovým. Kdo nechává průchod hříchu pod záminkou vyřešení obtížných lidských situací, zapomíná na věčný cíl člověka a omezuje ho na ukončení pozemských lidských potřeb. *Nejenom chlebem žij je člověk!* Míží víze, pohled podle víry. Sub specie aeternitatis... Nelze říkat věci napolovic nebo jazykem akrobatů, jenom abychom nevypadali jako zpátečníci a přitom abychom netrhali otevřeně spojení s církví; ani jako křesťané nemůžeme mluvit a rozhodovat tak, aby nám druzí vždycky rozuměli. Je bláznovstvím požadovat, aby sdělovací pro-

Středověká inkvizice – V.

Historická skutečnost a legenda

Walter Brandmüller

Když se však dále pohroužíme do způsobu myšlení středověku, narazíme na základní rys středověkého myšlení, který je v této souvislosti zvláště důležitý: bylo to myšlení teocentrické.

Co to znamená, si nejspíše ukážeme srovnáním s moderním myšlením, které ve vztahu k Bohu můžeme označit za antropocentrické, vzhledem k sociálním vazbám člověka za individualistické. Dokonce i pro věřící křesťany je dnes vlastná Já tak vysokou, skoro absolutní hodnotou, že se touto hodnotou měří všechno ostatní. Dnes je pravdou to (vzpomeňme na Kierkegaard) – co JÁ poznávám jako pravdu, pravdou je „mně příslušející“ pravda. Tento existencialisticky(?) zdůvodňovaný teoretický relativismus poznání přiznává každému jeho vlastní pravdu, které je pak obětována objektivní pravda víry a mravních norem. Bůh se tak vlastně jeví jako prostředek k naplnění člověka a jeho štěstí.

Sotva dokážeme představit příkřejší kontrast k tomuto právě zhruba načrtnutému duchovnímu postoji moderny, než teocentrismus středověku. Středověk byl fascinován grandiosní ideou univerzálního řádu a struktury všeho bytí, jehož zdrojem, středem a vrcholem je Bůh, a viděl v božském zjevení absolutní hodnotu. Prohřešit se proti této Kristem zjevené a církvi svěřené pravdě znamenalo ve středověku rouhačský atentát na nekonečný majestát Boží. K tomu přistupovala ještě myšlenka na společné dobro: bonum commune. Protože celé křesťanství vidělo ve víře církve základy své existence, znamenal útok na tuto víru církve zároveň bourání základů společenského uspořádání vůbec. Hereze ohrožovala křesťanství víc než morová nákaza. Ale nejen pozemské blaho bylo ohrožováno omylem ve víře, jednalo se především o věčnou spásu. Proto muselo být heretikovi také kvůli bonum commune spirituálně zabráněno působit ve společenství duchovní škody. Ano, muselo se tak stát i kvůli samot-

němu heretikovi, aby ani on sám nepropadl zatracení, ale obrátil se a věřil. Proto se inkvizice zaměřovala na obrácení kacířů.

Groteskou se však tato myšlenka stala tehdy, když opět se provinivšího kacíře – obráceného a smířeného s Bohem – vlekli na hranici, aby ho zbavili nebezpečí dalšího odpadu. Když teď zemřel v pravé víře, byl zachráněn pro věčnost. Takové smýšlení pro středověkého inkvizitora ani v nejmenším nebylo pokryteckým cynismem, vždyť jsou tu přece Ježíšova slova, která říkají: Co prospěje člověku, kdyby získal celý svět, ale na své duši utrpěl škodu!

Hluboká propast dělí středověké myšlení od myšlení současného, které nakonec vedlo k hrůznosti moderních totalitárních režimů. Tam, kde inkvizice odsuzovala k smrti, soudila to, co pomíjí, aby zachránila to, co nepomíjí. Moderní tyran oproti tomu „nevěří v to, co je v člověku nezníčitelné, a proto, na rozdíl od inkvizice, chce úplně, na věky vyhladit a zničit“ (E. Jünger, Strahlungen I, 2. Febr. 1942).

Musíme si být tedy vědomi ústředního prvku středověkého životního pocitu: zaměřenost středověkého člověka na onen svět. Daleko víc než dnešní lidé byl přesvědčen, že život na zemi je jen přechodným stádiem k věčnému naplnění života u Boha. Toto vědomí mu umožňovalo snášet často tíživé tvrdosti a odříkání každodenního života. Pozemský život byl ve srovnání s věčným životem relativizován, nebyl však předmětem pohrdání.

Toto nebezpečí bylo spíše u kacířských hnutí, jimž se inkvizice snažila udělat přítrž: „Endura“ katarů – téměř vynucená smrt vyhladověním

jako náhrada za křest krve mučedníků nebo jako osvobození od hmotného světa si prokazatelně vyžádala víc obětí, než celá praxe inkvizice.

Lidé středověku nedocenili, že Bůh chtěl i svobodu člověka, kterému jako svému obrazu propůjčil velkou důstojnost. Svým extrémem důslednosti, která byla sice velkolepě věřící, ale přece jen na jedno oko slepá, vyvolali opačný extrém moderního antropocentrismu. O vině a nevině bude rozhodovat jedině Bůh. Nám zůstává úkol přivést k jednotě to, co je skutečně pravdivé na obou extrémních pozicích, aby nás pozdější generace, nás, kteří vytýkáme středověku, že lidé byli obětováni pravdě, nemohly obviňovat, že jsme kvůli člověku odpadli od pravdy, a že jsme tím zradili samotného člověka.

Evangelický právní historik Adalbert Erler píše ve svém příspěvku o inkvizici v Příručce německých právních dějin (II, 374): „Když se na to díváme s hlediska pluralistické, ve věcech víry indiferentní přítomnosti, která sebe samu považuje za humánní(!), může se inkvizice samozřejmě jevit jen jako „temný“ středověk, pokud ovšem pozorovatel na základě historického materiálu nedojde k varujícímu poznání, že člověk, i když má dobrou vůli, je v každé epoše vystaven nebezpečí strašlivých omylů“.

Naše století, které vyprodukovalo Osvětím a souostrovi Gulag, a které během jednoho roku připraví v jediné zemi o život několikanásobně více nenarozených, než kolik rozsudků smrti vydala inkvizice za celá staletí, už dávno pozbylo práva jakkoliv se vyvyšovat nad středověkou inkvizici. ¹

Překlad –vm–

Nepřemohou ji! – dokončení ze strany č. 6

středky přijaly řeč kříže, která je pošetilostí a pohoršením (1 Kor 1,18–23). Vůči tomu, kdo smýšlí, jak shora řečeno, a uvádí v pochybnost učení Církve, mějte se na pozoru dotknout se i roucha jejich tělem poskvrněného (Juda 23). S tím, kdo odmítá poslušnost, přerušte styky (Tes 3,14).

Temné antikristovy síly pronikly do Církve: *Vyšli z nás, ale nebyli z nás (1 Jan 2,19)*. Že zednářství se dostalo až na práh Petrův, to není smyšlenka. Už

Pavel napomínal, že *člověk nepravosti, syn zatracení se pozvedá... aby usedl ve chrámě Božím (2 Tes 2,3)*.

Zvolme tedy ty dva záchranné prostředky, doporučené nebem v Don Boskově snu: Zasvěťme se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a čerpejme sílu ve sv. přijímání a adoraci Nejsv. Svátosti. ¹

Prameny: *Eco di Medjugorje a český a slovenský tisk*

–jv–

Poselství Ježíšova Srdce světu

Obsah zjevení, kterého se dostalo sestře Josefě Menendezové ze Společnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova (1890–1923).

V tomto článku vám chceme představit souhrn poselství, které bylo svěřeno sestře Josefě Menendezové. V úplnosti jsou tato poselství publikována v brožuře Poselství Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, kterou vydala Matice cyrilometodějská (viz obálku Světla č. 23).

Žádám, aby mě svět poznal a porozuměl mojí lásce. Vědí lidé, co jsem pro ně vykonal?

Pohled! Chci jim říci, že marně hledají štěstí odpuštění, jestliže nehledají mne. Nenajdou je.

Chci, aby moje láska byla sluncem, které osvětluje duše, a ohněm, který je zahřívá. Proto si přeji, aby jim byla sdělena moje slova!

Chci, aby všichni věděli, že jsem Bohem lásky, odpuštění a milosrdenství!

Chci, aby všichni poznali moji horoucí touhu odpouštět a zachraňovat, aby se ani ti nejubožejší hříšníci nebáli, aby přede mnou neprchali ani ti, kteří se nejvíce provinili. Chci, aby všichni přišli ke mně! Očekávám je jako otec s otevřenou náručí, abych jim dal život a pravé štěstí.

Z lásky stvořil Bůh člověka tak, že nic nemělo zde na zemi chybět k jeho štěstí, až nakonec mohl dosáhnout věčné blaženosti. Proto se měl podřídit Boží vůli a zachovávat mírný a moudrý Boží zákon, který mu uložil Stvořitel.

Ale člověk se zpronevřil Božím nařízením: spáchal první hříchy. Prarodiče lidského rodu zhřešili. Celé jejich potomstvo bylo poznamenáno tímto hříchem. Skrze tento hřích ztratilo lidstvo nárok na věčnou blaženost v nebi, kterou mu Bůh slíbil; od té chvíle se člověk musel namáhat, trpět a umírat.

Bůh nepotřebuje ke své blaženosti ani člověka, ani jeho službu; stačí si zcela sám. Jeho sláva je bez konce; nikdo a nic ji nemůže zmenšit.

Ale tak jak je nekonečně mocný, tak je nekonečně dobrý. Nechá člověka, kterého stvořil z lás-

ky, trpět a pak zemřít? Právě naopak. Dává mu nový důkaz své lásky a používá při tak těžkém neštěstí ozdravný prostředek nekonečné ceny.

Jedna ze tří osob Nejsvětější Trojice přijímá lidskou přirozenost a změní zlo způsobené vinou božským způsobem opět v dobro.

Otec vydává proto svého Syna. Syn se vzdává své slávy a sestupuje na zemi, nikoliv jako bohatý a mocný vládce, ale jako chudý služebník, ba jako dítě.

Poznejte všichni dobře způsob života, jaký vedl na této zemi.

Od dětství jsem trpěl zimou, hladem, bolestmi a pronásledováním. Z lásky jsem si zvolil život ve skrytosti jako chudý dělník. Často jsem zakusil podceňování a pohrdání. Pokládali mě za syna tesařova. Tak jsem žil třicet let.

Pak jsem opustil svou věrnou a starostlivou Matku, abych lidem vyprávěl o svém Otci a abych všem oznámil, že Bůh je Láska.

Tak jsem chodil krajem a prokazoval jsem dobrodiní tělu i duši. Nemocným jsem vracel zdraví, mrtvým život, duším ano duším jsem vracel svobodu, kterou ztratily hříchem, a otevíral jsem jim bránu pravého a věčného domova; přišla totiž hodina, kdy chtěl Boží Syn dát svou krev a svůj život jako cenu za vykopení.

A jak umíral? V kruhu svých přátel? Jako uznaný dobrodinec? Milované duše, vy přece víte, že Boží Syn neměl takto umírat. On, který přinesl světu pokoj, byl vystaven zuřivému bití a pronásledování. On, který přišel, aby lidem vrátil svobodu, byl zajat, týrán a hanoben. Nakonec zemřel

v poníženosti a v opuštěnosti mezi dvěma zločinci na kříži!

To vše jsem postoupil pro spásu lidí! Tak jsem dokonal dílo, pro které jsem opustil slávu v lůně svého nebeského Otce. Člověk byl smrtelně nemocen, a Boží Syn k němu sestoupil. Nejen že mu vrátil život, ale dal mu i sílu a potřebné prostředky, jimiž může dosáhnout štěstí věčné blaženosti.

Jak odpověděl člověk na tuto nesmírnou přízeň? Dal se jako onen služebník svému pánu zcela k dispozici, aby mu zcela a bezvýhradně sloužil?

Ó jak rozdílně opětovovali lidé Boží lásku!

Jedni mě skutečně poznali a puzeni láskou žádali, aby se mohli zcela a bezvýhradně dát do služeb mého nebeského Otce.

A když se zeptali, co by mohli ještě většího pro něho udělat, můj Otec odpověděl:

„Opusť svůj dům, svůj majetek; opusť sám sebe a přijď, udělej všechno, co ti řeknu.“

Jiní byli při pohledu na to, co Boží Syn vykonal pro jejich spásu, zcela uchváteni láskou a nabídli se plni dobré vůle, že budou hlásat jeho dobrotu a budou pracovat pro Božího království, aniž by při tom zanechali svých zájmů.

Těm Otec řekl: „Zachovávejte zákon, který vám dal váš Bůh a Pán. Zachovávejte má přikázání a neodchylujte se ani nalevo ani napravo a žijte v pokoji jako věrní služebníci.“

Jiní vůbec nepochopili, jak velice je Bůh miluje. Nechybí jim dobrá vůle; žijí podle zákona, ale bez lásky; následují svou přirozenou náklonnost k dobrému, kterou dala milost jejich srdci.

*Ctihodná Matko,
Nepochybuj o tom,
že zveřejnění těchto stránek je velmi milé Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Píše se zde o jeho velké lásce, kterou jeho milost zjevila své pokorné služebnici sestře Marii Josefě Menendezové. Kež přispěje k tomu, aby probudila v mnoha duších důvěru k nekonečnému milosrdenství Božského Srdce, které chová k ubohým hříšníkům, jakými jsme my všichni. To je mé přání, které vyslovuji a žehnám z celého srdce celé vaší Kongregaci Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.*

*E. kard. Pacelli
(krátce nato papež Pius XII.)*

Ti neslouží Bohu sami od sebe, protože se nedali k dispozici pro jeho dílo. Ale protože v nich není žádná zlá vůle, stačí v mnoha případech výzva, aby je získal pro svou službu.

Jiní se podřizují Bohu spíše z vypočítavosti než z lásky. Dělají jen to, co je v jejich očích nevyhnutelné, aby na konci života dosáhli slíbené odměny za své námahy.

Ale jak slouží ostatní lidé svému Bohu? Uznali všichni, že je nekonečně miluje? Jsou vděční za to, co Ježíš uděl jen pro ně?

Mnozí ho neznají, mnozí ho znají a pohrdají jím! A právě jim chce Ježíš vyznat svou lásku!

Moje dítě, chci ti říct, co jsem já a co jsi ty. Já jsem tvůj Bůh a Otec, tvůj Stvořitel a Vykupitel. Ty jsi tvor a mé dítě a já jsem tě vykoupil za cenu svého života a Krve svého Srdce, abych tě vysvobodil z otroctví a tyranství hříchu.

Mariánské oázy ve světě – Polsko

Rzeszów

Zázračná socha Matky Boží s Děťátkem je vyřezána z lipového dřeva a polychromována. Pochází z okruhu významného řezbáře Wita Stwosze (autora hlavního oltáře v mariánské svatyni v Krakově) a má nesmírnou uměleckou cenu. Matka Boží je tu zobrazena jako sličná mladička Panna s Děťátkem, které pravou rukou žehná a v levé drží zeměkouli. Maria je oděna do bohatě řasného šatu a pláště. Na šatech je pod srdcem vyšita bílá orlice jako znak milovaného polského národa.

Podle klášterní kroniky zjevila se Panna Maria 15. srpna 1513 v zahradě u hrušně zbožnému měšťanu Jakobovi Ado. Dala mu za úkol, aby na tomto místě po-

Rzeszów, dnes krajské město na řekou Wislok, kudy procházejí hlavní cesty z jihovýchodní části Polska, byl ještě na počátku 16. století nevýznamnou osadou. Po několik století zde vévodí v chrámu otců Bernardinů Nanebevzatá Panna Maria.

stavil chrám. Nejdříve byla vystavěna kaple, později v r. 1531 dřevěný kostelík zasvěcený Nanebevzetí Panny Marie. Když se věhlas zaračné sochy velmi rozšířil, začal sandomeirský zámecký pán Mikuláš Spytek Ligenza r. 1610 se stavbou nynějšího zděného barokního chrámu a přilehlého kláštera, kam byli uvedeni otcové Bernardini. Výmluvným svědectví neutuchající úcty, která trvá od 16. století dodnes, jsou dvě velké votivní desky, umístěné v zázračné boční kapli, na kterých jsou v 94 obrazech znázorněny a popsány milosti, které si tu lidé vyprosili na přimluvu Panny Marie. Mnohem více je jich však zdokumentováno v klášterní kronice. V 18. století bylo navrženo, aby zázračná socha byla korunována.

Slavnostní korunovace se uskutečnila r. 1763. Provedl ji arcibiskup Lvovský Václav Sierakowski. Dárci korunek pro Matku Boží i pro Děťáko byla rodina Lubomirských, kteří se po Ligenzových ujali péče nad mariánskou svatyní v Rzeszově. Po korunovaci se mariánská úcta ještě více rozšířila. Když se po sto letech konala jubilejní oslava korunovace, zavítalo do Rzeszowa 100 000 poutníků. Hlavním celebrantem byl tehdy Lvovský arcibiskup František Wierzchejski. Když byly korunky ukradeny, byla korunovace obnovena v r. 1898 pergamentským arcibiskupem Karlem Hryniewieckým za účasti více než 100 000 poutníků. Rzeszowska Matka Boží má své ctitelce rovněž daleko na Západě ve

Spojených státech, kam její obraz i úctu zanesli polští emigranti, kteří se před jejím oltářem modlí za svou novou i za svou původní vlast.

Hlavní pouť se koná na svátek Nanebevzetí Panny Marie. Poutními odpustky jsou obdařeny dni 15. 8. a 8. 12. Příjezd je možný ze všech stran jak vlakem, tak autobudem. ▮

Máš nesmrtelnou duši, která je povolána k věčnému štěstí. Pozemská dobra nikdy nebudou s to uspokojit tvoji žízeň po lásce; nechají tě vždy neuspokojenou.

Když budeš žít v bídě a budeš si v námaze vydělávat chléb, bude ti bída ztrpčovat život. Únava, omrzelost a zoufalství budou tížit tvoji duši. Životní dráha je kameňatá a na konci čeká smrt.

Jak tvrdé je to všechno z čistě lidského pohledu. Proto ti chci ukázat život ze zcela opačné strany. I když budeš chudá na pozemské statky a budeš si v námaze dobývat každodenní chléb, nebudeš otrokem, protože jsi stvořena pro věčnou svobodu!

Když hluboce nespokojena žžníš po lásce: nejsi stvořena, abys milovala to, co pomíjí, ale to, co je věčné.

Když miluješ svou rodinu a pokud to závisí od tebe, mu-

siš se starat o její obživu, blaho a pozemské štěstí, nepamenej, že smrt tě jednou od ní oddělí, i když ne provždy.

Musíš-li pracovat a sloužit svému pánu, mít ho v lásce a úctě, starat se o jeho zájmy, nepamenej, že on je pánem jen pro několik let; protože život pomíjí rychle a přivede tě k jinému, blaženému životu, který nikdy nekončí. Tam, nebudeš sloužit, ale vládnout na věky.

Tvoje duše, kterou tvůj nebeský Otec stvořil z nekonečné a věčné lásky, bude požívat nekonečné štěstí, které ti tvůj Otec připravil.

Tam najdeš lásku, která utiší každou tvoji touhu. Tam budeš žít v pravdě, protože pozemský život není nic jiného než pomíjivý sen; nebo ale nikdy nepomine.

Tam budou odměněny všechny námahy, které jsi musela podstoupit na této zemi.

Tam najdeš všechny svoje drahé, kteří ti byli drazí na této zemi a o které ses starala v potu tváře.

Tam budeš jedno se svým Otcem, se svým Bohem! Kdybys věděla, jaké štěstí tě tam čeká!

Ale jestliže nevěříš, proč mě pronásleduješ? Proč se vzpouzíš proti mým příkázáním? Proč napadáš ty, kteří mě milují? Sám pro sebe chceš pokoj, proč ho nedopřeješ těm druhým? Říkáš, že nevěříš na věčné štěstí. Jsi snad zcela spokojen a necítíš nikdy touhu po něčem, čeho jsi zatím ještě nedosáhl?

Hledáš rozkoš a také ji nacházíš; dává ti plné uspokojení? Ženeš se za bohatstvím a úspěchem; budeš mít někdy dost?

Nikdy ti život nesplní všechno, nikdy nedosáhneš všeho, po čem touží tvé srdce.

Potřebuješ pokoj, ne pokoj tohoto světa, ale pokoj Božího dítěte. A jak ho chceš najít, když se vzpouzíš proti mně?

Proto ti chci ukázat, kde můžeš uspokojit žízeň, která tě trápí, kde je možno najít pokoj a pravé štěstí. Nevzpouzej se, když ti řeknu: všechno najdeš v zachovávaním mých příkázání. Nevzrušuj se. Můj zákon to není žádná tyranie, ale láska – je to velký zákon lásky, protože já jsem tvůj Otec.

Chci ti vysvětlit a říct, kdo ti to ukládá. Toto příkázání ti dává moje Srdce; moje Srdce, které neznáš, a přesto je strašně zraňuješ. Snažíš se mě usmrtit, a já ti chci dát život. Kdo z nás dvou zvítězí? Chceš se dále vzpouzet proti tomu, kdo za tebe vydal svůj život, aby ti dokázal svou lásku? ▮

(Dokončení příště)

Kdo to rozprostírá síť?

Milovaní, nevěřte hned každému duchu, nýbrž zkoumejte duchy, neboť mnoho lživých proroků vyšlo do světa⁽¹⁾. Jsou to studnice bez vody, mraky hnané vichřicí. Neboť vedou naduté a jalové řeči. Slibují svobodu, a sami jsou otroky zkázy. Neboť kým je kdo přemožen, toho je otrokem⁽²⁾.

Jak se dalo očekávat, ani naše diecéze nezůstanou ušetřeny proudů, které se v poslední době rozvířily v sousedních církvích na Západě. Bylo jen otázkou, kdy se tak stane a kdo se ujme role propagátora „nových demokratických tendencí“. Té role se ujalo tzv. ekumenické nakladatelství a vydavatelství Síť v Praze. V loňském roce vyšla v tomto nakladatelství brožura Jana Jandourka *Pohanokřesťanské meditace*. Je to parafráze na rozjímání pro duchovní cvičení sv. Ignáce z Loyoly. Ignaciánské exercicie jsou nástrojem, který člověku pomáhá obnovit svůj vztah k Bohu. Jandourkovy *meditace* slouží k tomu, aby odstranily z nitra katolického křesťana, který se rozhodl jít v otázkách víry i mravů svou vlastní cestou, všechny zbývající pochybnosti a výčitky. V jeho úvahách je v podstatě obsaženo celé ono nové svobodomyšlné a „demokraticky“ modifikované „krédo“, které se díky dlouhodobému půso-

a „dnešní době odpovídající“ v celé církvi.

K tomuto cíli zmobilizovali církví jinak nepřátelské sdělovací prostředky a rozvinuli kampaň, která má provokovat nespokojenost v církvi. Výrazem této nespokojenosti pak jsou „petice“ pod heslem „Církev, to jsme my“, které ještě více než svým obsahem jsou nepřijatelné už svým základním postojem člověka, kterému natolik stoupl do hlavy jeho sebevědomí, že by chtěl z porušování svých „lidských práv“ obvinít samého Boha. O obsahu a záludnosti těchto požadavků jsme naše čtenáře pohotově a zevrubně informovali⁽³⁾. Nejde jen o jednorázovou podpisovou akci. Ideologové tohoto „hnutí zdola“, nespokojení s výsledky, které si slibovali od počtu získaných podpisů, plánují a uskutečňují další kroky. Chystají jako odvetu na pastýřské listy a encykliky tzv. „dopis od stáda“ (Herdensbrief), ve kterém budou proklamovány

ských elit z jednotlivých zemí, aby se domluvily na společném dalším postupu a koordinaci nátlakových akcí proti papeži a neústupným biskupům.

Mezi ideology tohoto odbojného hnutí patří E. Drewermann, H. Küng a B. Häring. S tím posledním jsme seznámili naše čtenáře v článku „Ano, šlo by to i jinak“⁽⁴⁾. B. Häring navštívuje Českou republiku, kde se stýká s českými nespokojenci a s ženatými kněžími „podzemní církve“, do kterých vkládá naděje jako do odrazového můstku pro zrušení závazného kněžského celibátu. To je také jeden ze stěžejních požadavků „církve zdola“. Jak přiznává Jan Jandourek, byli jmenováni němečtí teologové zdrojem jeho inspirace při sestavování *Pohanokřesťanských meditací* – „kréda katolických disidentů“.

Není jistě náhoda, že ve stejném nakladatelství *SÍŤ* vychází také křesťanský měsíčník GETSEMANY. Právě tento měsíčník, kolem kterého se sdružují také někteří příslušníci „podzemní církve“, se ujal úkolu rozvířít hladinu nespokojenosti i mezi českými a moravskými katolíky.

Jako hlavní mluvčí se představil v čísle XX/96 Getseman pan **Jan Spousta**, horlivý překladatel Häringových spisů, které pak vydává katolické(?) nakladatelství Vyšehrad. Vymyslel pro českou verzi plíživého rozkolu eufemický název **Touha lidu církve**. Svému vstupu dal nadmíru výmluvný titul: *Jak být dospělým křesťanem v poručnickující církvi*. Využil k zahájení své kampaně jako „hosta“ jednoho z věhlasných teologických disidentů **H. Künga**, který ve svém expozé dává zcela volný průchod své zášti vůči církevní hierarchii všeobecně a vůči papeži zvláště. Jiný rakouský autor **G. Funk**, podobně jako

Prosme vytrvale za všechny bloudící

Matko Boží, Trůne moudrosti, Pomocnice křesťanů. Když tvůj odvěký Odpůrce svedl naše prarodiče k pyšce, slíbil nám Bůh, že skrze tebe přijde vykopení a milost.

Svou pokorou jsi otevřela Bohu cestu k lidem. Prosíme tě za naše bratry, kteří jsou znovu vystaveni pokušení Zlého.

Oni ve svém utrpení a těžkostech hledají ke své škodě i ke škodě církve pomoc tam,

kde ji nemohou najít. Pokorná služebnice Páně, obrať k nim své milosrdné oči a chraň je od všeho nebezpečí.

Ukaž jim, že to, co tak marně hledají, najdou ve tvém nejčistším a nejpokornějším Srdci.

Tvému Neposkvrněnému Srdci zasvěcujeme je i sebe.

Přived' nás všechny ke svému Synu, ó milostivá, ó přívěťivá, ó přesladká Panno Maria.

Amen.

Drewermann teolog a psycho-terapeut v jedné osobě, v článku „*Je třeba se odvážit hereze*“ vystupuje v roli znalce, který má dokonalý přehled o působení Ducha svatého. Podle jeho názoru Duch svatý opustil Řím a odebral se k lidu. *Druhý vatikánský koncil prý neskončil, ale přešel do podzemí*. Církve se podle jeho představ sama *svázala dogmaty a zardousila tradici*.

Zdá se, že vstup rozkolu na českou půdu nemohl být důmyslněji vymyšlen. Zaštitěn jako živými štíty zkrslým ekumenismem, účelově interpretova-

Na počátku svého působení kladl si Martin Luther ještě čestně tyto otázky:

„Ty jeden jediný bys chtěl být moudrý? Mýlí se všichni ti bezpočetní ostatní lidé? Mýlili se po tolik století? A co se stane, jestliže se mýlíš ty, přivedeš tolik lidí do omylu a zatáhneš je do věčné záhuby?“

Z předmluvy ke spisu Vom Missbrauch der Messe

bení racionalistických „teologů“ především v německé oblasti tak rozšířilo mezi křesťany na Západě, že někteří z nich se ujali úkolu vymanit toto „krédo“ ze soukromé sféry a prosadit je i proti papeži a biskupům „zdola“ jako nové

názory, které budou převápním i pro R. Uzla. U kořene celého „demokratizačního hnutí“ je snaha učinit z 6. a 9. přikázání samoobsluhu, kde si každý sám určí, co se mu hodí a co ne. Přímou v Římě se má uskutečnit porada disident-

Prevence AIDS

Před nedávnem se sdělovací prostředky (včetně AD) zabývaly otázkou používání kondomů jako prostředku prevence AIDS s odvoláním na vyjádření skupiny francouzských biskupů. Novináři využili každého slovíčka, aby obohatili svou výzbroj proti církvi nebo aby její hlas pokud možno co nejméně znehodnotili a překroutili.

Z takové diskuze vzniklo deset otázek a odpovědí. Předkládáme našim čtenářům tento text jako účinnou prevenci pro případ těžkých diskuzí na téma kondom a AIDS.

1. Jak může zůstat církev chladná, jestliže někdo onemocní AIDS?

Církev chladná nezůstává, naopak. Celým svým učením a postojem bojuje proti šíření AIDS, pečuje o nemocné a ošetřuje umírající.

2. Je to hřích vystavit druhého možnosti nákazy?

Ano. Je jasně psáno: Ne-zabiješ!

3. Je dovolen pohlavní styk s použitím kondomu mezi homosexuály a mimo manželství?

Nikoliv, a to ani s kondomem, ani bez kondomu.

4. Označil Pavel VI. používání kondomů jako hřích?

Nikoliv. Pavel VI. hovořil o zabraňování početí v manželství, nikoliv o pryžovém zboží. Ani on ani jiní papežové nedávali nikdy rady, jak by lidé měli bez rizika hřešit.

5. Když už někdo nedbá na Boží přikázání a hřeší, neměl by partnera chránit alespoň pomocí kondomu?

Ovšem, alespoň!

6. Proč je tedy církev proti kondomům?

Protože i malá vina zůstává vinou a protože kondom neposkytuje to, co slibuje: riziko se pouze o něco zmenší

a slovo „bezpečný“ vzhledem k AIDS je zavádějící.

7. Mají se tedy kondomy propagovat?

Nikoliv. Tím se lidem sugeruje zcela klamná jistota. Propagace, která má současně odrazovat, je nesmysl: „Kupte si nejisté kondomy, ale nedělejte to, na co se používají!“

8. Mohou manželé, z nichž jeden je nemocen na AIDS, používat jako ochranu kondom?

Bohužel ne. Při častém styku stoupá riziko nákazy velmi dramaticky. Pokusy s takovými páry musely být v USA přerušeny. Již po 15 měsících došlo v 10 % případů k nakažení. Manželství však trvá (zpravidla) déle než 15 měsíců.

9. Takoví partneři se již nemohou milovat?

Mohou, ale právě s ohledem na AIDS vyžaduje láska, aby se zřekli tělesného styku. Jaká je to láska, která druhému způsobí smrt?

10. Co se tedy má dělat proti AIDS?

Tak jako AIDS vede ke smrti, tak je jisté, že věrnost nás před AIDS chrání. Znamená to žít podle Božích přikázání. Tím, že se obrátíme k Bohu, získáváme spásu, štěstí a život.

□ Program papežovy návštěvy v Německu

Vatikán oficiálně potvrdil program návštěvy papeže Jana Pavla II. v Německu ve dnech 21. až 23. června. Papež přiletí z Říma v pátek 21. června do Paderbornu, kde bude uvítán nejvyššími reprezentanty církve a státu. Celou sobotu pak stráví v Paderbornu: eucharistickou slavností na blízkém letišti Senne, ekumenickým setkáním, eucharistickou modlitbou v paderbornském domě a setkáním s německou biskupskou konferencí.

V neděli odcestuje Jan Pavel II. do Berlína. Při slavnostních bohoslužbách na Olympijském stadionu budou blahověstí dómští probošt Bernhard Lichtenberg a kněz Karl Leisner, oběti nacistických koncentračních táborů. V neděli odpoledne se uskuteční setkání s Ústřední židovskou radou Německa, se spolkovým kancléřem H. Kohlem a se zástupci Ústředního výboru německých katolíků. Večer pronese papež projev u Brandenburské brány a pak odletí zpět do Říma. Je to třetí pastorační návštěva Jana Pavla II. v Německu. (ČBK)

□ Pěšky do Jeruzaléma

56letý obchodník z Německa, který chce pěšky dorazit až do Jeruzaléma ve Svaté zemi, putuje nyní Rakouskem. Pětinásobný otec Heinz Bäcker si vytkl za cíl zvládnout dráhu 4000 km dlouhou do 20. srpna. Svou pouť začal 9. dubna v Sendhorstu u Münsteru a denně urazí 30 km. Hlavním motivem pouti je slib, který tento muž učinil před 16 lety: Jestliže jeho žena přivede po problematickém těhotenství na svět zdravého potomka, přislíbil otec, že o jeho 12. narozeninách podnikne spolu s ním pouť do Jeruzaléma. Se čtyřletým zpožděním nyní plní svůj slib, ovšem bez syna, který raději přiletí za otcem letadlem. Dlouhé pochody nejsou pro Heinze Bäckera ničím novým. Již v r. 1963 podnikl pěšky cestu do Říma a Assisi. (ČBK)

ným koncilem a „podzemní církví“ bude domácí disident vystupovat v roli mučedníka. Každou nesouhlasnou odpověď, které se mu dostane, použije jako důkaz o nesnesitelných poměrech v poručnickující církvi. Bude se snažit vyvolat polarizaci i mezi biskupy. Propukne jejich chování kněží i laiků, katolických periodik a pak vstoupí do hry média, která budou hledat tučnou sousta pro lačné diváky. V příštím roce bude chtít „Touha lidu církve“ využít papežské návštěvy, aby dala o sobě hlasitě vědět podobně, jak se to děje v sousedním Německu. Nejvíce jim ovšem záleží na tom, aby mohli ve svém duchu ovlivňovat budoucí kněze a učitele náboženství. Ty scénáře jsou v podstatě všude stejné, mají jen své místní varianty.

U kořene všeho rozvratu je lidská domýšlivost a pycha. Je to infekce, která v duchovním světě znamená totéž, co v tělesném AIDS. Je nebezpečně nakažlivá a toho, koho postihne, zbaví postupně obranyschopnosti proti zlu.

Co se dá v takové situaci dělat? Především nezavírat před ní oči.

Nazývat všechny tyto jevy pravým jménem. Nedát se polapit do nastražené SÍTĚ.

Ti nespokojení katolíci namlouvají sobě i nám, že reprezentují *touhu lidu církve*. Je tedy na Božím lidu, aby samozvaným mluvčím s veškerou rozhodností ukázal výmluvně svým vskutkem křesťanským životem, jaká je jeho skutečná touha a za kým stojí, zda za rebelanty nebo za nástupci apoštolů.

Lubomír Štula

⁽¹⁾ 1 J 4,1; ⁽²⁾ 2 Pet 2,17; ⁽³⁾ Světlo 35/95, 40/95, 41/95, 43/95, 45/95, 48/95, 1/96 (články o KVB); ⁽⁴⁾ Světlo 11/95, 12/95 („Ano, šlo by to i jinak“)

Významná odhalení

V posledních padesáti letech se snažili především protestantští teologové „sekularizovat“ ty zprávy evangelií, na kterých se zakládá evropská kultura. Katoličtí teologové je záhy následovali. Mnozí naskočili rychle do posledního vagónu takto rozjetého vlaku a nestačili si povšimnout, jak mnozí ho již mezitím opustili.

Osudný omyl těchto teologů spočívá na předpokladu, že evangelia nepředstavují žádné autentické zprávy, nýbrž spíše fikce pozdějších generací, které stále více a více vynášely osobnost Ježíše z Nazareta, až ji nakonec zbožštily. Evangelia vznikla údajně až po zničení jeruzalémského chrámu tj. více než 40 let po Ježíšově smrti a nemají tedy žádnou historickou cenu.

Smrtná rána této ideové konstrukci

Tato nauka utrpěla nyní smrtnou ránu. Historikové, filologové, papyrologové a znalci Nového zákona přišli při svých nejnovějších výzkumech ke zcela opačným výsledkům. Podle

nich jsou evangelia mimořádně věrohodné zprávy očitých svědků a byly sepsány záhy po Ježíšově smrti velmi inteligentními a jazyka znalými pisateli. Absolutní bombou je nález paderbornského papyrologa Carstena Petera Thieda a Angličana Mathew d'Ancona, který publikovali v knize „Der Jesus-Papyrus losgelassen“. Objevili v oxfordské knihovně papyrusový svitek, nalezený v Egyptě, který obsahuje část Matoušova evangelia. Tento svitek musel být prokazatelně napsán před rokem 66, snad ještě mnohem dříve. Berlínský filolog pro staré jazyky na Humboldtově univerzitě Ulrich Viktor k tomu poznamenal: „Problém je skutečně v tom, že tento nález udělal otazník nad naukou teologů po-

sledních let.“ Liberální teologové totiž v těchto letech vyloučili z evangelií všechno, co se jim nelíbilo, a označili to za výplod pozdější, od Ježíše vzdálené tradice.

Matouš jako vzdělaný muž

Výzkumy a rozborů prokázaly, že Matouš byl vysoce postaveným a vlivným celním úředníkem, který měl profesionální kvalifikaci, a dostatek finančních prostředků. Ovládal plynně aramejštinu i řečtinu a znal pravděpodobně i písmo na způsob těsnopisu. Uvážíme-li, že Eugen Drewermann si s bezpříkladnou arogancí a omezeností doslova utahoval právě z Matouše, můžeme zhodnotit, jak hrozivý je rozsah zmatku, který vyvolal tento v médiích tak pilně propagovaný teolog a jeho nohsledové, především z řad kleriků, v myslích milionů věřících. Již v r. 1972 byl v Qumramské jeskyni objeven svitek označený 7Q5, na kterém byl identifikován text Markova evangelia. Při identifikaci paradoxně spolupracovala izraelská

kriminální policie za pomoci nejnovějších vyšetřovacích metod. Senzace spočívá v tom, že Markovo evangelium muselo vzniknout ještě dříve, protože Qumram zničili Římané v r. 68. Jelikož evangelium bylo napsáno v Římě, odkud se dostalo do Qumramu, muselo vzniknout ještě dříve.

Tyto výsledky se značí některých novozákonních teologů všemi dovolenými i nedovolenými prostředky popřít. Ale jedná se tu teprve o začátek nové orientace, ve které se uplatňují bohužel nikoliv biblisté, ale profánní vědci jako historikové, jazykovědci a papyrologové. Moudří a prozíraví jednotlivci mezi biblisty, jako např. T. A. Robinson, poukazovali již v roce 1976 na to, že bude notno všechna evangelia datovat dříve, než se dosud minilo. K nim patří také Klaus Berger z Heidelbergu. Je ostudné, že kniha „Jesus-Papyrus“ nemohla být vydána k křesťanském nakladatelství, ale v Luchethrand-Verlag. ¹

*Christ von Morgen 76/4/96
překlad –lš–*

Jakub a Kateřina

Lene-Maria Skumanz

Co všechno můžeme dělat společně

Katecheta se ptá děti: „Co všechno můžeme dělat společně?“ „Hrát si!“ říká Zuzka. „Zkusíme to?“ ptá se katecheta. Děti si hrají na tichou poštu. Potom hrají na řemesla. Katecheta byl také jednou za dvěma.

„To bylo prima!“ raduje se Katka. „Můžeme si společně pěkně hrát“, říká katecheta, „ale co ještě můžeme společně dělat?“

„Jíst!“ navrhuje Ruda. „Zkusíme to?“ ptá se katecheta. Vezme ze své tašky veliké jablko. Rozřeže ho nožem na pěkné kousky a každé dítě dostane půlměsíček. „Mňam, mňam, to bylo dobré!“ pochvaluje si Ruda. „Co ještě

můžeme dělat společně?“ ptá se katecheta.

„Hádat se!“ volá Katka. „Zkusíme to?“ ptá se katecheta. „Doopravdy?“ žasne Jirka. „Ano, ale podle pravidel“, povídá katecheta. „Každý smí říci, co si myslí, ale druhý ho musí vyslechnout. A pak se všichni usmíjíme!“

A tak se všichni hádali. Všichni dohromady a každý řekl každému, co mu už dlouho vadilo. Pak se všichni usmíjeli. „To bylo fajn, moci se v klidu jednou pohádat“, radovala se Zuzka, „bez toho, že by někdo hned křičel: neumíte být potichu jako hodné děti?“ „Hádat se je fajn, jen když pak není nikdo uražený“, bručí Ruda. „U nás doma jsou po hádce vždycky

všichni uražení“. „Hádat se – to se musíme učit“, říká katecheta. „Když při tom dodržíte pravidla, můžete se velmi dobře společně hádat. Ale musíte dodržet pravidla! A co ještě můžeme dělat společně?“

„Modlit se!“ hlásí se Ruda. „Ano, ale to je nudné“, míní Zuzka. „Když se všichni v neděli v kostele modlí, nerozumím ani slovo. Zní to jako: brum, drum, sum, brum, drum, sum ... A vždycky je tam někdo, kdo se modlí pomaleji, než ostatní. Ten řekne amen, až když ostatní jsou už dávno potichu. Já se tomu musím smát a lidi se potom na mně dívají.“ „To znám“, říká Jakub, „na mně se dívají taky.“ „Když někdo zná modlitbu dobře, nemůže vzniknout žádný zmatek“, rozumuje Katka. „Mohli bychom si společně zkusit „Otče náš“, to

známe všichni“, navrhuje katecheta. „Ale opravdu se to modlit, ne jen odříkávat“, volá Jakub. „Ale když se to modlíme tady ve třídě, vypadá to vždycky jako odříkávání“, tvrdí Zuzka.

„Co myslíte, děčka, jak to udělat, abychom modlitbu jen tak neodříkávali?“ ptá se učitel. „Přijďte na něco?“ „Já vím co“, navrhuje Katka, „budeme se modlit ZA NĚKOHU. Pomodlíme se za některého člověka, který se neumí modlit nebo se nechce modlit. Tomu věnujeme náš společný Otče náš.“ „Ano, to je dobrý nápad!“ říká Zuzka. Děti se modlí.

Potom se katecheta ptá: „Tak co, vypadalo to jako odříkané, Jakube?“

„Ne, tohle bylo doopravdy!“ říká Jakub. „To bylo doopravdy, jako před tím hraní, hádání a jedení jablka.“ ¹

U paní Zdislavy

S radostí vzpomínáme 1. výročí svatořečení sv. Jana Sarkandra a sv. Zdislavy. Loňská národní pouť k hrobu sv. Zdislavy byla velkolepou oslavou jejího svatořečení, o jakém se mohlo za totalitního režimu jen snít. Uplynulých 40 let zanechalo těžké následky v duchovním životě věřících v severních Čechách. Totalitní režim byl zvláště hrdý na to, že v severních Čechách utlumil víru na minimum. A tak dnes přetrvávají farnosti se všemi důsledky. Mnohé kostely v dezolátním stavu, bez věřících, málo kněží, mrtvé farnosti.

Je smutný pohled na suché větve na živém kmeni a mrtvé, odumřelé nebo odumírající údy na živém těle. Se suchými větvemi na kmeni, kterým je Kristus, je tomu trochu jinak. Jejich osud není tak tragický jako osud suchých větví na stromě. Mrtvá farnost může znovu ožít a členové farního společenství mohou znovu farnost oživit a stát se plodnými pro farní život.

Toho jsme svědky právě v Jablonném v Podještědí u paní Zdislavy. Za totality nebyla žádná farnost u nás tak krutě pronásledovaná jako právě v Jablonném v Podještědí. Neustále se opakující návštěvy a prohlíd-

ky STB, kdy jich dokonce přijelo z Liberce 240, nebyly ničím výjimečným. Strážce hrobu sv. Zdislavy, děkan P. Jindřich Gajzler, krutě pronásledovaný a vězněný, by k tomu mohl říci své. A přece lodička Petrova na tomto rozbouřeném moři vydržela. Vždyť chrám doslova z troskek znovu obnovili do nebyvalé krásy P. Jindřich Gajzler a Fr. Švercl. A nemalou zásluhou paní Zdislavy. Vždyť v severních Čechách má církev tak hluboké kořeny a tradice. Je to nejen poutní místo paní Zdislavy v Jablonném v Podještědí, ale i nedaleký Filipov, známé poutní místo. Vždyť i Litoměřice se hluboce zapsaly do pově-

domí věřících. Kardinál Trochta blahé paměti velký ctitel paní Zdislavy, věnoval jí všechn volný čas. Vždyť milovat církev znamená milovat vinný kmen i ratolesti, milovat tajemné tělo se všemi údy, žít ve spojení s hlavou i údy a pracovat pro dobro celku.

Touto zásadou se řídila do všech důsledků i sv. Zdislava, proto byla zahrnuta tolika milostmi, které nezištně předávala druhým. Šla za Božím hlasem neohroženě, i když to bylo pro ni někdy velmi těžké a musela přinášet velké oběti.

V litanii ke svatě Zdislavě se také modlíme:

Zdislavo, vzore mladých lidí, oroduj za nás.

Zdislavo, přímluvkyně snoubenců, orodu za nás.

Zdislavo, ochránkyně rodin, jejíž hrob Bůh stále vyznamenává mnohými milostmi a zázraky, oroduj za nás.

Ano, doslova zázraky, protože jsou dnes stovky rodin, které

ve své životní krizi ji prosili o pomoc, a které, jak věříme, právě její přimluva zachránila.

Je u nás málo svatých, kteří jsou tak blízcí věřícím, jako paní Zdislava. My, kteří se pokládáme za věřící, si musíme uvědomit, že i církev v severních Čechách patří k údům Kristovým a že si zasluhuje pozornosti a podpory nás všech.

1. a 2. června, tak jako loni, jsme se sešli v hojném počtu u hrobu svatě Zdislavy, abychom se poklonili její památce.

Mnozí, aby poděkovali za její pomoc v životní nesnazi, jiní aby si její pomoc vyžádali. Mohu s potěšením říci, že mnoho poutníků přijíždí z Moravy, odkud pocházela i paní Zdislava.

Zachovejme tuto tradici a přicházejme se poklonit k jejímu hrobu a zároveň prosit o pomoc v těžkostech života. A kdo dnes nemá potíže a nepotřebuje pomoc?

Jiří Holešovský

o Militantní islám

V Saúdské Arábii jsou nejen dvě posvátná islámská místa Mekka a Medína, ale také největší zásoby ropy na naší planetě. Saúdští Arabové to pokládají za Allahovo znamení o nadřazenosti islámu. Oficiálně se tvrdí, že celé saúdskoarabské království je jedna velká mešita. Podle této doktríny je v této zemi nepřijatelný jakýkoliv jiný náboženský neislámský symbol, a je proto zakázán jako rouhání. To se týká především kříže. Je tu zakázáno postavit nejen jakoukoliv kapli, ale dokonce švýcarské aerolinie byly vyzvány, aby přestaly osvětlovat na svých letadlech výstavní znak (bílý kříž v červeném poli), protože se to zde pokládá za náboženskou propagandu.

o Počet ohlášených případů eutanazie stoupl v Holandsku

v posledním roce ze 100 na 1 500 případů. Oznámila to ministryně spravedlnosti Winie Sorgdrager, která požaduje, aby eutanazie nebyla trestně stíhána.

o Podle názoru Allana Carlsona, ředitele Rockfordova institutu, OSN odmítá prakticky normální rodinu, která se skládá z rodičů a dětí, a propaguje ve svých projektech státní systém matka-dítě jako náhražku přirozené rodiny. Tento systém nabývá podoby jakéhosi státního harému, který je podporován z veřejných prostředků, zatímco přirozené rodiny na to platí svými daněmi. V dokumentech OSN jsou individuální lidská práva prosazována s takovou vehemencí, že se tím popírá skutečná lidská přirozenost, která je ve své podstatě společenská. Doku-

menty přitom postrádají jakékoliv měřítko, podle kterého by bylo možno posuzovat stále se zhoršující podmínky pro přirozený rodinný život.

Zeitfragen 2/96

o K pozoruhodnému poklesu násilných potratů došlo v posledních letech v Polsku. Přičítá se to jednak aktivitě katolické církve, jednak zákonům na ochranu dítěte v mateřském lůně, které zakazují potrat a které vstoupily v platnost 7. ledna 1993. Zatímco v r. 1987 bylo v Polsku provedeno 123 500 potratů, v r. 1989 105 300, v r. 1991 to bylo 30 008 a v r. 1993 777 potratů. Proti předpovědím, že stoupne úmrtnost matek, klesl počet žen, které zemřely v souvislosti s těhotenstvím a porodem, ze 122 v r. 1984 na 44 v roce 1993.

Famille Chrétienne

o Generál Philippe Morillon, někdejší vrchní velitel modrých příleb v bývalé Jugoslávii, svlékl svou uniformu a dal se zcela do služeb církve. Spolu s jedním knězem otevírá v Paříži »Školu evangelizace«, v níž bude vedoucím.

o Státní úřady zavřely v Nigérii tři křesťanské školy. Jako důvod uvedly, že v těchto školách se nevyučovalo islámské náboženství. Ozbrojení policisté obsadili školy ve státu Kwara ve střední Nigérii a zabránili žákům a učitelům v přístupu do škol.

o Maďarské úřady zrušily všechny příspěvky katolickým školám. Katolická církev udržuje v Maďarsku 70 základních škol, 36 gymnázií, 12 odborných škol, 35 internátů a 34 mateřské školky. SKS

Falešní proroci

Pod tímto titulkem jsme ve SVĚTLE č. 3/94 upozornili na ořesné nesmysly a věroučné bludy v knize HLAS VĚČNOSTI, vydané nakladatelstvím Gemma (jedním z hlavních zdrojů literatury New Age).

Na mnoha místech hlásá reinkarnaci; Zmrtvýchvstání prý bylo atomovým výbuchem; Abrahám a Izák jsou jenom legenda, v nebi se čtou noviny, Bůh se někdy řídí středoevropským časem; kniha obsahuje bludy o Nejsv. Trojici, odsouzené na prvních šesti koncilech; duchové bytosti se chtěly množit a žít tělesným životem; zlehčování evangelních rad chudoby, čistoty a poslušnosti; „ani v očistci se neskloní před Pánem“ (??); „o zařazení do činnosti (po smrti) rozhoduje sněm veleduchů“ (!), pokračování života v hmotě (!), „vatra-rada veleduchů“ atd. atd.

Na čtyřech stranách form. A4 vypsals tyto nehoráznosti ThDr. František Polášek z olomouckého metropolitního sou-

du (10. 11. 1995 – Posudek na knihu: Marie Králová (pseudonym) HLAS VĚČNOSTI; rozeslali jsme jej všem farním úřadům České republiky).

Jeden kněz v Čechách dostal (a nám poslal) leták, který propaguje onu knihu; leták vyšel zřejmě po našem článku, který prý byl „velmi surovým odsouzením Ducha svatého“ a „odvedl svým unáhleným odsouzením na scesti velkou část čtenelů Evangelia a Slova Božího“. Ale zřejmě jsme je neodvedli od HLASU VĚČNOSTI všechny, protože vydali 1. Doplněk k Hlasu věčnosti a už by měl existovat i 2. Doplněk.

„Omilostněná“ Anežka zůstává dále v naprosté anonymitě, přibývá další anonymní

„omilostněná Aloizie z Ostravy“ a jejich „Panna Maria“ nerespektuje žádnou církevní instituci, projevuje základní nedostatky v pravdách víry, protože přes jasná odhalení bludů tato záhadná bytost vytrvale doporučuje četbu HLASU VĚČNOSTI ...

Zabývá se též politikou a pokouší se mluvit ve verších (což je světový unikát). Ke směšným prvkům připojuje kopírování pravých poselství – a to je na věci nejhorší: mate prostě věřící, kteří doufají a očekávají posilu a zásah z nebe a s krásnými věcmi do sebe dostávají jed New Age – ve jménu „Panny Marie“! Ať už tu jde o duševní poruchu či zlomyslné matení inspirované Zlým (kdo jiný by si troufal na tu drzost ve jménu Matky Boží propagovat ty nehorázné povídačky o reinkarnaci, atomovém výbuchu atd. atd.), snažte se pomoci mateným sestřím a bratřím vzpomínkou v modlitbě!

– jv –

Zřízení ostravsko-opavské diecéze

Papež Jan Pavel II. vyhověl žádosti biskupů moravské církevní provincie a zřídil novou ostravsko-opavskou diecézi, která bude mít své sídlo v Ostravě.

Tamní kostel Nejsvětějšího Spasitele byl povýšen na katedrálu. Kostel sv. Hedviky v Opavě se stává konkatedrálou. Hlavním patronem diecéze je sv. Hedvika Slezská.

Nová diecéze má 284 farností, které dosud tvořily součást olomoucké arcidiecéze. Prvním biskupem nově zřízené diecéze jmenoval Jan Pavel II. dosavadního pražského světicího biskupa Mons. Františka Lobkowicze.

Redakce týdeníku SVĚTLO se připojuje se svým blahopřáním biskupovi Mons. Františku Lobkowiczovi. Ať Pán prováží svým požehnáním jeho působení v nové diecézi a jemu svěřený Boží lid ať naplňuje svými milostmi.

Kěž tento počín přinese oběma diecízím hojně požehnání. Vždyť Pán se nedívá na velikost místní církve, co se týká rozlohy, ale na velikost, která se ukrývá v lidských srdcích. Kež tedy diecéze, která se kdysi chlubila svojí rozlohou, se nyní chlubí věrnějším životem podle evangelia.

(V příštím čísle SVĚTLA se této události budeme věnovat podrobněji.)

PŘEHLÍDKA MLADÝCH CHRÁMOVÝCH SBORŮ PORTA COELI 96

se uskuteční v neděli 16. června 1996 v Předklášteří u Tišnova s následujícím programem:

9.30 – slavnostní mše svatá, kterou bude obětovat ndp. Michael Jos. Pojezdový O. Praem., opat strahovského kláštera

10.30 – 13.30 – možnost prohlídky historického kláštera, starobylé baziliky a expozic Podhoráckého muzea

14.00 – vlastní přehlídka sborů:

Musica animata z Třebíče Svatomichalská gregoriánská schola z Brna Tišnovský komorní sbor

Upřímně zvou pořadatelé!

TRÉS ARTES '96

Svatý Kopeček u Olomouce – Bazilika Navštívení Panny Marie

účinkuje
MIROSLAV ČÁSTEK

Pátek 14. 6. 1996 – 21.00 – NAPŘED JE TŘEBA NĚST KŘÍŽ – křížová cesta Paula Claudela provázená hudbou Zdeňka Pololánika

Sobota 15. 6. 1996 – 9.30 – MŠE SVATÁ – při mši svatě recitál Zd. Pololánika na text evangelia sv. Jana Bůh je láska

– 14.00 **SEMINÁŘ** na téma – **UMĚNÍ JAKO JEDNA Z CEST K BOHU**

– 15.30 **SPOR DUŠE S TĚLEM** – středověký anonym – hudba Zd. Pololánik

Upřímně zvou strahovští premonstráti na Svatém Kopečku

PRÁZDNINY SE SV. FRANTIŠKEM

v okolí Zábřehu na Moravě připravuje Řád menších bratří kapucínů. **Pro chlapce od 14 do 17 let: 4. – 10. srpna a 18. – 24. srpna.**

Pro chlapce od 17 let: 11. – 16. srpna.

Příhlášky zasílejte do 3. července na adresu:

Klášter menších bratří kapucínů, bratr Lev, nám. Republiky 2, 110 00 Praha 1, tel. 02/231 45 72

DUCHOVNÍ OBNOVA PRO KATECHETY

proběhne ve dnech od 1. do 4. srpna na Velehradě. Obnovu na téma „Evangelizace a modlitba“ povede spirituál kněžského semináře P. Adam Rucki. Příhlášky a bližší informace na adrese: Katechetické středisko, Biskupské nám. 2, 771 01 Olomouc tel.: 068/55 00 206

11. neděle v mezidobí 16. 6.

Mt 9,36–10,8

Nechat se poslat znamená vkročit do nejistoty. Nechat se poslat Ježíšem ale znamená mít Boha „v zádech“. Není to tedy tak nerozumné dobrodružství.

Pondělí 17. 6. – Mt 5,39

Problém asi není v tom, že facka bolí. To by člověk snesl. Spíš je v tom, že se nám zdá, že ta facka zůstává na tváři „jako přišitá“ – já pak mám dojem, že s ní chodím po světě. Ale jeden slavný muž šel dokonce s křížem na ramenou, se znamením největší potupy, přes celý Jeruzalém... Opravdu tu facku neunesu?

Úterý 18. 6. – Mt 5,43–48

Krásné cvičení: představit si ty nejprotivnější lidi, které znám, představit si zcela konkrétně, jak je Bůh zahrnuje svou péčí a láskou. A pak u tohoto zdroje péče a lásky, u Boha, setrvat a nechat zaplavit sebe. A nechat odplavit to, co se staví mezi mne a druhého...

Středa 19. 6. – Mt 6,1–6

Od malička jsme určeni dělat dobré věci, abychom byli pochváleni, odměněni, oceněni... Proč s tím tedy najednou přestat? Stojí proti sobě dvě věci: lidská odměna – a to je směna „kus za kus“, víc ne, a Boží odměna, a to je zdarma daný dar, často záplava, vždy víc, než jsme si „zasloužili“. Vidím-li v životě to druhé (Boží obdarování), mohu se vzdát toho prvního. Jinak asi sotva.

Čtvrtek 20. 6. – Mt 6,14–15

Řekne-li někdo rychle a samozřejmě: „já jsem vše odpustil“, nebývá to moc věrohodné. Skutečně odpouštět není tak snadné a samozřejmé, znamená to jednat podobně, jako jedná Bůh. Projevit lásku, která přemůže zlo. Nechme tedy teď před Bohem vystoupit v mysli lidi, události, vztahy, na které neradi vzpomínáme.

Pátek 21. 6. – Mt 6,21

Než se podívám, kde je můj poklad, měl bych se podívat na to, co je můj poklad a kde jsem ho vzal. Je od Boha, nebo je „kradený“? Podle toho je umístěn! Nacházím-li pravý poklad, mohu s ním hned v Bohu spočinout.

Sobota 22. 6. – Mt 6,24

Evangelium mi neříká jen, co bych měl dělat. Evangelium mne také ujišťuje, že to, co je třeba dělat, je skutečně možné: tedy mohu patřit (sloužit) jednomu pánu! Aleluja! A i když to teď ještě zcela nedovedu, měl bych to budoucí uskutečnění právě teď před Bohem vidět.

Neděle 16. června 11. neděle v mezidobí	– 1. čt.: Ex 19,2–6a Ž: 100 (99),2.3.5 2. čt.: Řím 5,6–11 Ev.: Mt 9,36–10,8	odp.: 3c
Pondělí 17. června férie	– 1. čt.: 1 Král 21,1–16 Ž: 5,2–3.5–6.7 Ev.: Mt 5,38–42	odp.: 2b
Úterý 18. června férie	– 1. čt.: 1 Král 21,17–29 Ž: 50,3–4.5–6a.11+16 Ev.: Mt 5,43–48	odp.: srv. 3a
Středa 19. června památka sv. Jana Nepomuka Neumanna	– 1. čt.: 2 Král 2,1.6–14 Ž: 30,20.21.24 Ev.: Mt 6,1–6.16–18	odp.: 25
Čtvrtek 20. června férie	– 1. čt.: Sir 48,1–15 Ž: 96,1–2.3–4.5–6.7 Ev.: Mt 6,7–15	odp.: 12a
Pátek 21. června památka sv. Aloise	– 1. čt.: 2 Král 11,1–4.9–18.20 Ž: 131,11.12.13–14.17–18 Ev.: Mt 6,19–23	odp.: 13
Sobota 22. června nez. pam. sv. Paulína nebo sv. Jana Fischera a Tomáše Mora nebo nez. sobotní památka Panny Marie	– 1. čt.: 2 Kron 24,17–25 Ž: 88,4–5.29–30.31–32.33–34 Ev.: Mt 6,24–34	odp.: 29a

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 16. 6.	PO 17. 6.	ÚT 18. 6.	ST 19. 6.	ČT 20. 6.	PÁ 21. 6.	SO 22. 6.
Antifona	1028	1044	1060	1722	1091	1754	1122
Žalm	783	783	786	783	783	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1045	1061	1723	1091	1755	1123
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1724	1095	1756	1126
Antifona k Zach. kantiku	699	1049	1065	1276	1095	1780	1126
Prosby	1033	1049	1065	1724	1095	1757	1126
Záv. modlitba	700	1050	1065	1276	1096	1392	1393
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	700	1054	1069	1084	1100	1116	1131
Nešpory: SO							
Hymnus	1024	1039	1055	1071	1727	1101	1760
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1102	1118
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1118
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1730	1105	1763
Ant. ke kant. P. M.	699	700	1059	1074	1731	1105	1780
Prosby	1028	1043	1059	1074	1731	1105	1764
Záv. modlitba	700	700	1060	1075	1276	1106	1392
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Objednávání Světla

od 5. 3. 1996

Světlo si lze objednat
na adrese:

* * *

**Matice cyrilometodějská
s. r. o.**

EXPEDICE

**Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1**

* * *

**Složenka s udanou
cenou předplatného
do konce roku 1996
Vám přijde v první
dodávce Světla.**

**Nezapomeňte uvést svoji
úplnou zpáteční adresu!**

**Zájemce o předplatné
ze Slovenska prosíme,
aby se obrátili
na firmu RODENY
(adresa je uvedena v tiráži),
která Vám dá instrukce
a zašle složenkou
na zaplacení.**

Novinky
MCM

K BOHU VEDE MNOHO CEST (obj. č. K 2964)
Adalber L. Balling, Joseph Hopfgarten

V této knize řádové sestry upřímně popisují, jak je zastihlo Boží volání, často uprostřed života, naplněného úspěšnou prací; jak jim druzí pomáhali toto volání Boží následovat a co prožily jako řeholnice v řádu. Skoro všechny dopisy se dotknou našeho nitra, ať už jde o mladé sestry, které našly svou cestu někdy po delším bloudění a oklikách, nebo o sestry staříčké, které zčásti hluboce dojmavými slovy uvažují o svém životě a současně nás nechávají prožívat s nimi tu nejvnitřnější radost, s níž se opět a opět rozhodovaly pro řádový život. Tímto způsobem získáme pravdivý pohled na život řeholních společenství v dnešní době. (Kdo chce o nich vědět víc, najde na konci kontaktní adresy v České republice.)

V této knížce se čtenářům otvírají zcela rozmanité osudy, ze všech ale vyzařuje hluboká a tichá radost.

Tak obsáhlá sbírka intimních životních zpráv nebyla dosud u nás publikována.

Brož., 172 stran, předběžná cena 70,- Kč.

... Ani když mi tehdy náš pan farář řekl, že i ze mne by mohla být jednou dobrá sestra, se můj názor nezměnil, ba naopak reagovala jsem velmi podrážděně slovy: „Do kláštera mě ani tisíc koní nedovleče!“ ...

... Později při skládání věčných slibů měli moji dva bratři dělat při slavné mši ministranty. Protože však starší bratr nedošel včas, převzal nesení kříže v průvodu můj otec. Když jsem za ním kráčela, připadalo mi, jako by chtěl říci: „Dítě, cesta, kterou jdeš, je cesta křížová. Ale neměj strach, já jdu před tebou.“

Dnes, po 23 letech v klášteře, na to ještě občas vzpomínám, hlavně tehdy, když se jedná o nějaké těžší rozhodnutí. Když jsem byla například před několika lety přeložena do jiného kláštera, pomohla mi vzpomínka na otce, nesoucího kříž, abych se s přeložením rychleji vyrovnala...

(Úryvek z knihy)

Postovně uvravano

Novinove vpladne

Odesilatel:

SVĚTLO – týdeník Matice Cyrilometodějské. S církevními schváleními vydává a tiskne Matice Cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice Cyrilometodějské s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/52 228 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-F/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra; podávání novinových zásilek povolené SR, š. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Protiplatební redakce: U tiskárny o tzv. soukromých zveřejněních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmano-va, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Matice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1